Sfântul ILIE LĂCĂTUŞU (1909 - 1983)

VIAŢA - MINUNILE - ACATISTUL

„Un slujitor devotat pentru Hristos a fost preotul Ilie Lăcătuşu, de loc din judeţul Vâlcea, care a petrecut mai mulţi ani în închisori şi a pătimit ca un martir.

În toamna anului 1998, la 15 ani de la moartea sa, a fost găsit întreg şi neputred în mormânt, ca semn că Dumnezeu a primit jertfa lui şi l-a numărat în ceata celor drepţi."

Părintele Ioanichie Bălan

www.parinteleilielacatusu.ro

„Toate semnele pledează pentru sfinţenia părintelui Ilie, venerarea populară şi pietatea pe care moaştele lui le trezesc în popor lucrează continuarea predicării sfinte pe care el a făcut-o, şi în viaţă fiind…"

Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Distribuţie la:

Tel. 0212228380
e-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Tel. 0753359366
e-mail: comenzi@areopag.ro
www.areopag.ro

VIAŢA, MINUNILE ŞI ACATISTUL PĂRINTELUI ILIE LĂCĂTUŞU

Viaţa, minunile şi acatistul Părintelui Ilie Lăcătuşu

„Părintele Ilie Lăcătuşu trebuie cinstit ca un sfânt, pentru că este un argument puternic împotriva materialismului şi a rătăcirii idolatre.

I se pot înălţa rugăciuni oricând, pentru că sfinţii sunt adevăratele mărturii ale vieţii noastre ortodoxe, chiar în vremurile în care trăim."

Părintele Justin Pârvu

Ediţie îngrijită de Ciprian Voicilă

Editura Areopag

Editura Meditaţii

Bucureşti

2011

✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦

SĂ NU UITĂM DE SFINŢII NOI MUCENICI MĂRTURISITORI AI ÎNCHISORILOR COMUNISTE ROMÂNE

✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦ ✧ ✦

Cei care vor să trimită noi mărturii o pot face pe adresa de e-mail: ciprianvoicila@yahoo.com

Coperta:

Frescă de pe peretele exterior al bisericii Mănăstirii Petru Vodă.

Racla cu moaştele părintelui llie Lăcătuşu, aflate în cavoul din cimitirul Giuleşti, Bucureşti.

Foto: Gabriel Gioacăş.

Cuprins

Prefață

„Şi Aiudul, şi Gherla, şi Piteştiul, şi celelalte închisori, toate locurile acestea sunt punctele noastre de mare greutate pe lângă altarele şi mănăstirile voievodale. Nu trebuie uitat niciodată că ele sunt o mărturie pentru viitor a suferinţelor, lacrimilor şi sângelui nostru. Ca mărturie vie de comuniune cu Duhul Sfânt şi de sfinţire a martirajului său, îl avem pe părintele Ilie Lăcătuşu; deshumat după cincisprezece ani, a fost aflat cu trupul neputrezit şi bună mireasmă, căruia i se închină credincioşii în Bucureşti”.

Părintele Justin Pârvu

(Din cuvântul-înainte la cartea părintelui Nicolae Grebenea,
„Amintiri din întuneric”, Editura Scara, 2005, pag. 5)

De părintele Ilie Lăcătuşu mi-am amintit în momentul în care s-a născut Miriam, fetiţa noastră. Nu mi s-a părut deloc întâmplător faptul că ea se năştea pe Calea Giuleşti şi, de aceea, Sfântul Ilie Lăcătuşu a fost unul dintre mijlocitorii la care m-am rugat ca totul să decurgă cu bine. Şi evident că Domnul, împreună cu prietenii noştri principali (Sfântul Ilie Lăcătuşu, Sfântul Nectarie de Eghina, Sfânta Matrona de Moscova, Sfânta Xenia de Sankt-Petersburg, Sfântul Ioan Maximovici) au făcut ca naşterea lui Miriam, prin cezariană, să dureze patruzeci de minute, Miriam să se nască perfect sănătoasă şi, spre uimirea mea, soţia mea, Angela, să poată vorbi cu noi imediat ce a ieşit de sub efectul anesteziei generale.

Ulterior, discutând cu un prieten al meu, ieromonah, care are mare evlavie la sfinţii închisorilor şi în special la Sfântul Ilie Lăcătuşu, mi-a spus că el crede cu tărie că, în tragedia de la aceeaşi maternitate, Giuleşti, în care au fost arşi la incubator câţiva copii, cei care au scăpat au supravieţuit datorită rugăciunilor şi protecţiei sfântului din cimitirul Adormirea Maicii Domnului. Să ne rugăm pt asistenta Florentina Cârstea.

Strângând, cu binecuvântarea părintelui Justin Pârvu, mărturii despre minunile săvârşite de părintele mărturisitor Ilie Lăcătuşu, m-am bucurat de faptul că ele erau date de o mare varietate umană, ceea ce întărea veridicitatea lor: oameni simpli, mai puţin instruiţi, dar şi teologi, preoţi, medici, ingineri, absolvenţi de facultăţi socio-umaniste, toate mărturiile convergând spre concluzia că, în cimitirul Adormirea Maicii Domnului din Bucureşti, creştinii au ocazia extraordinară de a se ruga, de a se apropia de un mare sfânt grabnic-ajutător, primul sfânt al închisorilor, ale cărui sfinte moaşte au fost descoperite de Dumnezeu spre întărirea credinţei noastre.

M-a uimit faptul că mulţi oameni din provincie ştiu de puterea Sfântului Ilie şi fac drumuri costisitoare ca să poată ajunge la sfintele moaşte. Un prieten al meu din Constanţa a vrut să ajungă neapărat să se închine la moaştele părintelui Ilie Lăcătuşu. A pornit la drum dis-de-dimineaţă, pe o zăpadă cum eu unul nu am mai văzut în Bucureşti. A

făcut pană de cauciuc cu 70 km înainte de a intra în oraş. Când a vrut să schimbe roata, i s-a rupt cricul. A cerut unul împrumut de la un şofer, dar s-a rupt şi acela. A fost adus cu platforma până la prima vulcanizare şi a trebuit să plătească vreo trei milioane de lei vechi pentru întreaga operaţie. Râvna prietenului meu m-a ruşinat: „Uite, câtă râvnă are el să se închine la moaştele părintelui, şi eu abia ajung la capela sa o dată pe săptămână!”.

De fiecare dată când am ajuns la capela părintelui, am văzut persoane care au adus diverse obiecte vestimentare pentru a fi atinse de moaştele părintelui Ilie, persoane care au plecat cu credinţa tare că vor fi ajutate. Am aflat că au fost cazuri când oamenii şi-au revenit din comă pentru că au fost îmbrăcaţi cu hainele care, în prealabil, au fost atinse de moaştele Sfântului Ilie Lăcătuşu.

Strângând mărturii despre minunile părintelui, am cunoscut oameni noi, interesanţi, care trăiseră evenimente extraordinare. Am cunoscut, de pildă, un om demonizat, care mi-a mărturisit că se duce săptămânal la părintele Ilie să se roage pentru că după aceea se simte mult mai bine. Problema lui durează de câţiva ani, la originea ei stând faptul că mama sa a făcut un pact cu diavolul. Venind regulat la părintele Ilie, domnul T. a simţit că puterea pe care diavolul o avea asupra lui a slăbit mult în ultimii ani, el fiind convins că acest fapt se datorează şi rugăciunilor Sfântului Ilie pe care, odată, când se ruga la fereastra capelei, l-a auzit spunându-i: „O să mijlocesc şi pentru tine”.

Căutând pe internet mărturii despre părintele Ilie Lăcătuşu, am găsit un fragment de film în care o doamnă anonimă mărturisea:

„Eu vin aici de aproape un an de zile dar vin de dimineaţă şi stau până seara. Mă simt foarte bine aici, m-am realizat foarte mult, Părintele Ilie m-a ajutat. Am un copil care a fost grav bolnav, dar s-a vindecat. Am avut şi o pareză, de-abia mişcam mâna. Acum fac treabă, vin aici, fac curăţenie. Să ştiţi că foarte multă lume am întâlnit care a venit aici la sfânt cu diferite probleme, în special pentru boală”.

Eu am cunoscut direct mulţi oameni care au dat mărturii similare, tipărite în această carte (o parte au apărut deja, împreună cu unele materiale din prima parte a cărţii de faţă, în volumul „Mărturisitorii din închisorile comuniste. Minuni. Mărturii. Repere", Editura Areopag şi Editura Meditaţii, Bucureşti, 2011).

Ştiind că strâng mărturii despre minunile făcute de Sfântul Ilie, o colegă a mea de serviciu, Liliana David, mi-a relatat cum că, pe drumul spre Mănăstirea Cernica, s-a întâlnit cu o doamnă S., care avea în jur de şaizeci de ani şi care i-a spus cele ce urmează: după o intervenţie stomatologică, a constatat că infecţia pe care o avea la un dinte s-a extins. Pentru că situaţia devenea insuportabilă, aflând despre minunile săvârşite de părintele Ilie Lăcătuşu, s-a dus la cavoul său timp de nouă săptămâni. După nouă săptămâni, dintele cu pricina a crăpat şi infecţia a fost eliminată. Ducându-se din nou la medicul ei stomatolog, acesta a constatat cu uimire că, după intervenţia stomatologică, a uitat să-i scoată de la rădăcina dintelui pansamentul dentar. Dacă nu o ajuta părintele Ilie Lăcătuşu, ar fi făcut septicemie.

La începutul acestui an (2011), în plină iarnă, am ajuns cu doi prieteni, soţ şi soţie, la capela părintelui Ilie Lăcătuşu. Soţia prietenului meu, medic fiind, era uimită de faptul că, atingând mâna Sfântului Ilie, aceasta avea aceeaşi temperatură ca a ei, deşi, afară, apa strânsă în băltoace îngheţase de-a binelea.

De curând, un prieten, teolog, mi-a povestit următoarele: de ceva timp suferă de tetanie. Aceasta se manifestă în primul rând prin accese de sufocare şi prin amorţirea progresivă a corpului, începând de la membrele inferioare şi ajungând, în cele mai rele cazuri, până la inimă. Prietenul meu se autodefineşte ca fiind un tip raţional, care nu crede uşor în semne şi minuni.

Datorită unor probleme de familie, tetania lui s-a agravat. În timpul unui acces de sufocare, s-a rugat la Sfântul Ilie Lăcătuşu să-l ajute. Despre părintele și despre minunile lui ştia de mai mult timp. După ce părinţii de la Mănăstirea Petru Vodă i-au

schimbat veşmintele părintelui Ilie, el a intrat în posesia unei foarte mici bucăţi din veşmântul lui. În timpul crizei de tetanie, simţind că se sufocă, şi-a pus pe piept bucăţica de veşmânt şi, după ce s-a rugat, a simţit aproape instantaneu cum se linişteşte şi iese din situaţia critică. În mijlocul unei alte crize, a simţit că bucata de veşmânt îl arde în capul pieptului, ca un cărbune, topind tot răul acumulat acolo.

Tot el mi-a povestit că, în timp ce mama lui citea acasă acatistul Sfântului Ilie (care iniţial a fost tipărit în broşura „Părintele mărturisitor Ilie Lăcătuşu" apărută la Editura Babel, Bacău, 2011), în cameră s-a răspândit un miros de mir. Vorbind cu mama lui, aceasta mi-a mărturisit că, în timp ce citea acatistul, a văzut cum din textul scris urca un fum de tămâie şi că un fascicul de lumină îi ghida pe hârtie privirea. „Întâmplarea" s-a repetat când stăteam cu ei la rând la moaştele Sfântului Ilie: doamna s-a întors spre mine şi mi-a spus: „Uitaţi, şi acum, când citesc acatistul sfântului, un punct luminos îmi luminează cuvintele".

Vă îndemn pe toţi cei care aţi citit aceste rânduri să-i cereţi cu credinţă ajutorul Sfântului Ilie Lăcătuşu, marele apărător al familiilor creştine şi al dreptei credinţe.

Ciprian Voicilă

Pe adresa de e-mail ciprianvoicila@yahoo.com, aştept în continuare mărturii despre minunile mijlocite de Sfântul Ilie Lăcătușu, pentru a fi postate pe website-ul www.parinteleilielacatusu.ro şi, ulterior, incluse într-o ediţie completată a cărţii de faţă.

Viața părintelui Ilie Lăcătuşu

Părintele Ilie - mărturisitor al lui Hristos

Cei care nu s-au temut să-L mărturisească pe Dumnezeu nici în faţa celor mai cumplite chinuri, au strălucit ca nişte adevărate făclii şi în prigoana atee a secolului nostru. Sângele mărturisitorilor a curs ca în primele veacuri ale creştinismului.

Şi în România, prigoana contra credinţei a lovit puternic Biserica. Episcopi, preoţi şi mireni au apărat cu preţul vieţii comoara cea mai de preţ: adevărata credinţă. Mulţi dintre marii duhovnici, mulţi dintre marii teologi au trecut prin întunericul închisorilor. Dar, în loc să fie îngenuncheaţi, aceştia au ieşit din încercări mai puternici, mai căliţi, mai pregătiţi pentru a răspândi credinţa cea adevărată.

Între aceştia, o figură aparte este părintele Ilie Lăcătuşu.

Viaţa sa a fost închinată Domnului. S-a născut pe 6 decembrie 1909, în satul Crăpăturile din judeţul Vâlcea, din părinţi apropiaţi de Biserică, Marin şi Maria Lăcătuşu. Tatăl său a fost cântăreţ bisericesc. Copilăria petrecută la ţară, farmecul universului ţărănesc i-au deschis inima spre Dumnezeu, pe Care şi-a dorit să-L slujească cu toată fiinţa.

Între anii 1922 şi 1930 a urmat Seminarul „Sfântul Nicolae” din Vâlcea, unde s-a evidenţiat prin însuşirile sale deosebite. Între 1930 şi 1934 a frecventat Facultatea de Teologie din Bucureşti, ai cărei profesori erau personalităţi marcante ale vieţii religioase de atunci.

[În martie 1931 s-a căsătorit cu învăţătoarea Ecaterina Popescu, născută în Cordeşti, Gorj].

După ce în septembrie 1934 a fost hirotonit preot al parohiei Osica de Jos, în judeţul Olt, părintele a fost mutat mai târziu la Buiceşti, în Mehedinţi. Ani de zile, viaţa părintelui a fost liniştită, ocupându-se cu râvnă de misiunea sa, având şi grija familiei, binecuvântată de Dumnezeu cu cinci copii.

[Din vara anului 1942 până în primăvara anului 1943, părintele a fost trimis de Misiunea Ortodoxă Română să propovăduiască peste Prut, la Odesa, şi apoi în parohia Serseniţa din Transnistria].

În 1952, odată cu unul dintre valurile de arestări din rândurile preoţilor, părintele Ilie a ajuns la colonia de muncă Galeşu, la Canal. De aici, a fost mutat apoi la Colonia Peninsula, Constanţa. (...)

[Din septembrie 1953 până în aprilie 1954, părintele a fost mutat la formaţiunea de muncă 0680 din Oneşti].

În 1954, autorităţile comuniste au îndulcit puţin persecuţia şi părintele a fost eliberat. Dar, în 1959, prigoana s-a înăsprit şi a fost condamnat din nou la muncă silnică în Deltă, la Periprava. Regimul aspru de acolo i-a cauzat urmări serioase sănătăţii.

Din 6 mai 1964, părintele a avut domiciliu forţat la Bolintin. Apoi, din 20 decembrie 1964 până pe 1 august 1970, a slujit în parohia Gârdeşti. Apoi a fost mutat la parohia Cucuruzu, în comuna Răsuceni, de unde s-a pensionat la începutul anului 1978.

În anul 1983, aflat în spital, părintele le-a spus celor de lângă el că, dacă va trăi până după 22 iulie, va mai trăi încă doi ani. Şi-a exprimat şi rugămintea ca dacă soţia îi va muri peste 15 ani să fie îngropată lângă el. A murit chiar pe 22 iulie, iar peste 15 ani, în 1998, avea să moară şi soţia sa, Ecaterina. La înmormântarea soţiei părintelui, pe 29 septembrie 1998, cei prezenţi s-au aflat în faţa unui fapt neaşteptat: trupul părintelui era

neputrezit, întreg, binemirositor. Pentru a se convinge că trupul părintelui nu a rămas neputrezit din motive biologice, membrii familiei - în înţelegere cu preotul - au lăsat trupul în contact cu aerul. Dar, după nouă săptămâni, trupul era intact.

Dumnezeu, Cel care rânduieşte toate, ne va lumina să aflăm cum i-a primit pe mărturisitorii Lui în Cer.

Redacţia *Vestitorul Ortodoxiei*

(Articolul a apărut în *Vestitorul Ortodoxiei* din 15 iulie 1999. Întrucât unele date biografice erau inexacte, textul a fost revizuit şi completat, potrivit informaţiilor din broşura *Părintele mărturisitor Ilie Lăcătuşu*, Editura Babel, Bacău, 2011).

Viață de martir, sfârşit de sfânt

Părintele Ilie s-a născut pe 6 decembrie 1909 în satul Crăpăturile, județul Vâlcea, din părinţi binecredincioşi. Şi-a dorit de mic copil să-I slujească lui Dumnezeu şi, astfel, în 1934 a absolvit Facultatea de Teologie din Bucureşti. La puţin timp după aceea, a fost hirotonit. Slujirea preoţească i-a adus multe satisfacţii duhovniceşti. Pentru mărturisirea lui Hristos, a fost ca un ghimpe pentru regimul ateu al veacului trecut şi, din acest motiv, a avut mult de suferit. Aceasta nu l-a împiedicat deloc în propovăduirea „Cuvântului Adevărului", căci el mai mult se temea de Dumnezeu decât de oameni.

A suferit pentru biserica şi neamul său, pe care l-a iubit, ducându-şi crucea grea prin închisori, asemenea părintelui Dumitru Stăniloae, a ieroschimonahului Daniil (Sandu) Tudor - adormit la închisoarea Aiud, a preotului Dimitrie Bejan, a protosinghelilor Nicodim Măndiţă, Arsenie Boca, Benedict Ghiuş, tânărului Constantin Oprişan - adormit la închisoarea Piteşti, a studentului Valeriu Gafencu şi a multor altora.

Preotul Ilie Lăcătuşu a fost arestat în anul 1952 şi dus în judeţul Constanţa, la coloniile Galeş şi Peninsula.

În 1954 a fost eliberat, iar din 1959 până în 1964, a fost arestat şi condamnat la muncă silnică în Deltă, la Periprava, unde l-a întâlnit pe părintele Iustin Pârvu (stareţ la mănăstirea Petru Vodă din Neamţ). Acolo s-au petrecut fapte demne de vieţile sfinţilor. După ce a fost eliberat, s-a stabilit forţat la Bolintin, unde a lucrat ca zidar.

Între anii 1965-2970, părintele Ilie a slujit într-o parohie din judeţul Teleorman, iar în 1970, a fost transferat în judeţul Ilfov la Cucuruz unde, în ianuarie 1978, este pensionat. Suferinţele din timpul vieţii i-au afectat foarte mult sănătatea şi, din acest motiv, şi-a petrecut sfârşitul vieţii în spital, unde a spus că, dacă nu va muri până la 22 iulie, va mai trăi încă doi ani. Tot atunci, a mai spus că dacă soţia sa va

înceta din viaţă peste 15 ani să fie îngropată lângă el, ceea ce s-a împlinit. După cum a spus, preotul Ilie a trecut la cele veşnice exact la 22 iulie, acelaşi an (1983).

Pe 22 septembrie 1998, la înmormântarea soţiei părintelui Ilie, cei prezenţi s-au aflat în faţa unui fapt neaşteptat: trupul părintelui era neputrezit, uscat şi plăcut mirositor. Părintele şi-a ştiut ziua morţii şi a mai ştiut că Dumnezeu l-a umplut de har, ca pe un sfânt ce este. La aflarea sfintelor moaşte, fiica părintelui Ilie, Maria Sabina Spirache, singurul urmaş încă în viaţă, a sesizat această descoperire Arhiepiscopiei Bucureştilor, care a primit cu bucurie această veste.

Câteva luni mai târziu, pe postul naţional de televiziune, a fost difuzat filmul documentar „Semne", realizat de regizorul Cornel Ciomâzgă, în care este prezentată descoperirea.

Moaştele părintelui Ilie Lăcătuşu au fost descoperite în data de 29.09.1998. Trupul neputred al sfântului, în greutate de 7-8 kg, a fost găsit la 15 ani după moartea sa, în condiţiile corespunzătoare sfintelor moaşte: nestricăcios, frumos mirositor, uscat şi uşor, pielea de culoarea alunului, păstrându-şi dimensiunile şi aspectul, pe care privindu-l nu provoacă spaimă, ci bucurie duhovnicească, dând impresia unui om care doarme.

Rasofor Eftimie, Mănăstirea Petru Vodă,
în revista *Rost*, numărul 23, ianuarie 2005

Omul rugăciunii neîncetate

O altă minune, de acest fel, este descoperirea, în aceleaşi condiţii, în anul 1980, a moaştelor Sfântului Ioan Iacob de la Neamţ, care a vieţuit în pustia Hozevei din țara Sfântă, şi care a fost canonizat în anul 1992. Asemenea moaştelor Sf Ilie Lăcătuşu, în România mai sunt moaştele Sf Cuvioase Parascheva de la Iaşi, Sf Ioan cel Nou de la Suceava, Sf Dimitrie Basarabov din Bucureşti, Sf Filofteia de la Curtea de Argeş, Sf Iosif de la Partoş.

Preotul Ilie era un om al rugăciunii. Indiferent de ce se întâmpla în jurul său, era mereu cu mintea la Dumnezeu. Rugăciunea lui era profundă şi neîncetată, ceea ce-l făcea să vadă lucrurile mai clare, în profunzimea lor, mai aproape de Adevăr. Era un bun sfătuitor şi nu se implica decât în probleme de ordin duhovnicesc. Stătea mereu retras şi medita, iar de câte ori apărea câte o problemă în cadrul închisorii, mereu găsea soluţia duhovnicească spre salvarea colegilor de suferinţă. Mulţi dintre deţinuţi nu rezistau presiunilor psihice şi fizice la care erau supuşi, de aceea unii încercau să evadeze, alţii intenţionau să se sinucidă, iar alţii să se lepede de Hristos, pentru a scăpa de chinurile la care îi supuneau călăii. Foamea şi suferinţa atinseseră culmi maxime.

În aceste împrejurări, preotul Ilie Lăcătuşu pe mulţi îi îmbărbăta, altora le era alinare, făcând ca sfaturile sale să fie un bun leac pentru cei închişi împreună cu el. Cu toate presiunile ce se făceau asupra lor, rugăciunea şi răbdarea, iubirea, nădejdea sau mai ales credinţa, îl ajutau pe părintele Ilie să-şi menţină pacea interioară, rămânând astfel neclintit în faţa urii şi a răutăţii, a violenţei şi a tuturor lucrărilor cu adevărat demonice ce se exercitau asupra celor întemniţaţi. Mereu găsea soluţii pacificatoare, iar împotriva „ighemonilor" închisorii nu avea nimic de obiectat. Singura lui vină era că nu putea fi reeducat.

Cazul preotului Lăcătuşu a stârnit o vie şi firească senzaţie în mass-media, dar mai ales în rândul credincioşilor. Mai multe asociaţii non-guvernamentale au cerut Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (BOR) deschiderea unui dosar de canonizare, ceea ce înseamnă trecerea părintelui Ilie în rândul sfinţilor BOR, în calendar şi la sfintele slujbe.

Vestea aflării moaştelor preotului Ilie Lăcătuşu s-a răspândit în toate colţurile ţării. Credincioşi, călugări şi preoţi îl cinstesc pe preotul Ilie ca pe un sfânt şi se roagă pentru grabnica sa canonizare. Astfel, prima icoană a Sfântului Ilie Mărturisitorul a fost pictată pe peretele exterior al bisericii Mănăstirii Petru Vodă. Stareţul mănăstirii, protosinghelul Iustin Pârvu, e unul dintre aceia care a petrecut ani grei de închisoare (17 ani) şi, cunoscându-l pe preotul Ilie, a rămas profund impresionat de viaţa sa duhovnicească.

În prezent, moaştele preotului Ilie se află în cripta de la cimitirul „Adormirea Maicii Domnului" din cartierul Giuleşti (Bucureşti), unde a fost înmormântat, într-un sicriu nou, din sticlă, pentru a putea fi văzut de oricine. Mulţi credincioşi, preoţi, călugări şi chiar unii arhierei au fost şi merg în continuare să se închine şi sã-i ceară ajutorul sfântului mărturisitor. E foarte important de înţeles ce înseamnă părintele Ilie pentru fiecare dintre noi, un exemplu de trăire creştină a acestor vremuri, în care ni se arată că încă se mai poate dobândi Harul Duhului Sfânt".

Rasofor Eftimie, Mănăstirea Petru Vodă,
în revista *Rost*, numărul 23, ianuarie 2005

„Trupul părintelui Lăcătuşu era perfect întreg”

Am cunoscut, în cadrul parohiei mele, pe presbitera (soție de preot) Ecaterina Lăcătuşu, o doamnă plină de încărcătură spirituală. Dânsa fiind singură, adică văduvă, de aproape doisprezece ani, relata faptul că a avut fericirea de la Dumnezeu să trăiască alături de un slujitor al Domnului cu totul deosebit. Doamna preoteasă se spovedea, se împărtăşea, aveam dialoguri foarte plăcute cu dânsa. A venit vremea să treacă la cele veşnice. Şi, în ziua de 29 septembrie a anului 1998, a avut loc prohodirea dânsei, după ce primise toate cele creştineşti. Părintele Ilie Lăcătuşu îi lăsase doamnei cuvântul că, dacă va muri după 15 ani de la moartea dânsului, să-l dezgroape şi s-o pună şi pe dânsa alături de preacucernicia sa.

Această dorinţă a părintelui împlinindu-se, la moartea soţiei a fost desfăcut mormântul părintelui, urmând să fie pusă alături doamna preoteasă. În momentul în care mormântul a fost deschis şi am ajuns cu răposata Ecaterina Lăcătuşu s-o punem în mormânt, am ţinut să desfacem coşciugul părintelui, pentru ca osemintele acestuia să fie curăţate după rânduiala tradiţiei şi, după aceea, puse alături de soţia sa. În momentul acela, am constatat însă că trupul părintelui Lăcătuşu era perfect întreg, ba, mai mult decât atât, era foarte uşor şi emana un miros plăcut.

Pentru că înmormântarea necesita o rânduială aglomerată pentru ziua respectivă, am pus trupul părintelui într-o nişă a cavoului, undeva la suprafaţă - ca să avem vreme, după aceea, să cercetăm ce este cu trupul părintelui - şi l-am lăsat acolo. După şase săptămâni, am mers din nou la parastasul presbiterei (preoteasa) Ecaterina şi am constatat că trupul părintelui nu suferise nici-o modificare.

La propunerea familiei, am trecut atunci la o altă fază: la faza de pregătire a curăţării trupului părintelui şi a îmbrăcării acestuia într-un veşmânt nou. Dumnealor, ca să

fie bună rânduială, au făcut mai întâi o înştiinţare a acestui lucru către forurile superioare bisericeşti, au adus la cunoştinţă lucrul acesta Sfintei Arhiepiscopii a Bucureştilor, iar după aceea au făcut o cerere pe care au îndreptat-o către mine, pentru ca eu personal să mă ocup de curăţarea trupului părintelui şi de îmbrăcarea acestuia în veşminte noi. Eu am procedat la fotografierea părintelui, bucăţică cu bucăţică, aşa cum se poate vedea, iată, şi totodată am procedat la îmbrăcarea părintelui mai întâi într-o cămaşă de in, şi după aceea am depus celelalte veşminte pe trupul părintelui.

Am tras concluzia, după toate cele petrecute, că părintele este perfect întreg, că trupul are o greutate foarte mică, este foarte uşor şi că trupul părintelui nu are miros neplăcut, ci are un miros plăcut...

(Părintele Nicolae Barbu,
Cimitirul Adormirea Maicii Domnului, Giuleşti, Bucureşti)

Memoriul de canonizare şi răspunsul Arhiepiscopiei Bucureştilor

În ziua de 21 iunie 1999, câteva asociaţii (Frăţia Ortodoxă Română, Liga Studenţilor, Asociaţia Română a Foştilor Deţinuţi Politici şi Luptători Anticomunişti, Grupul Scara - Asociaţia Română de Antropologie Audiovizuală, Asociaţia Christiana, Fundaţia Anastasia, Liga Tineretului Ortodox Român) au semnat un memoriu pentru deschiderea dosarului de canonizare a părintelui Ilie Lăcătuşu [cu câteva luni mai devreme, pe 5 octombrie 1998, familia părintelui Ilie Lăcătuşu depusese un alt memoriu privitor la canonizarea părintelui (http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-ilie-lacatusu-118559.html), dar nu se dăduse nici un răspuns oficial]:

„Memoriu către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Preafericite Părinte Patriarh, Înalt Preasfinţiţi şi Preasfinţiţi membri ai Sfântului Sinod,

Ne adresăm Sfinţiilor Voastre cu o problemă de mare importanţă pentru viaţa spirituală a poporului nostru drept-credincios. Este vorba de găsirea trupului neputrezit şi binemirositor al părintelui Ilie Lăcătuşu (1909-1983), la 15 ani de la trecerea sa la Domnul. Ţinând cont de faptul că a fost îngropat în condiţii normale şi că, în tot acest cimitir, nu s-a semnalat nici-un astfel de caz şi că după dezgropare a fost ţinut timp de 9 săptămâni la aer fără ca trupul să fi fost afectat, considerăm că, aflându-ne în faţa unui caz cu totul special, ar trebui întreprinse cercetările de rigoare pentru deschiderea dosarului de canonizare.

După mărturiile pe care le-am adunat (şi pe care vi le punem la dispoziţie), părintele a dus o viaţă de sfinţenie şi martiraj pentru Iisus Hristos, făcând parte din ceata de mărturisitori ai credinţei în prigoana atee din veacul nostru. În închisori a existat o viaţă religioasă profundă, ai cărei vrednici îndrumători au fost preoţii şi ierarhii Bisericii noastre, acuzate pe nedrept că a plecat genunchii în faţa puterii. Foştii colegi de suferinţă mărturisesc că părintele a fost un veritabil model duhovnicesc, strălucind prin virtuţi, nelepădându-se de Hristos nici în momentele de grea încercare, întărindu-i pe cei din jurul său în dreapta credinţă.

Deşi părintele a avut soţie şi copii, aceasta nu constituie un impediment pentru sfinţenie - atât în Rusia, cât şi în Grecia există moaşte de sfinţi canonizaţi care au dus viaţă de familie. Faptul că trupul neputrezit al părintelui a fost găsit în 1998, după cum acesta prezisese în iulie 1983, a dat deja naştere unui cult local. Temându-ne să nu cădem în înşelare (deşi dovezile despre sfinţenia părintelui par concludente), vă rugăm să binevoiţi a deschide dosarul de canonizare şi să ne înştiinţaţi în mod oficial asupra demersurilor întreprinse”.

Memoriul (înregistrat cu nr. 3273/1 iulie 2009) a primit, pe 16 iulie 2009, următorul răspuns din partea biroului de presă al Arhiepiscopiei Bucureştilor:

„Privitor la îmbucurătoarea descoperire a trupului neputrezit al părintelui Ilie Lăcătuşu, Sfânta Arhiepiscopie a Bucureştilor aduce cu bucurie duhovnicească la cunoştinţă tuturor credincioşilor următoarele:

- potrivit rânduielilor bisericeşti statornicite din Biserica Mântuitorului nostru Iisus Hristos, de către Sfinţii Părinţi ai Bisericii, actul canonizării unui sfânt constituie o lucrare sfântă şi dumnezeiască ce impune o atitudine plină de evlavie şi de smerenie, în căutarea tuturor mărturiilor necesare unui astfel de moment, care impune etape şi strădanii deosebite, aşa cum s-a petrecut în cazul proclamării sfinţilor canonizaţi în Biserica Ortodoxă. Această cale a fost urmată şi de Biserica noastră pentru proclamarea sfinţilor noştri în anii 1955 şi 1992, pentru canonizarea cărora au fost necesari ani mulţi de evlavioasă şi trudnică cercetare a tuturor mărturiilor duhovniceşti absolut trebuincioase.

Nădăjduind în lumina Duhului Sfânt, să ne sporim credinţa, iubirea şi rugăciunea ca astfel să cunoaştem cu adevărat iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunoştinţă, ca să ne umplem de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3, 19)”.

Biroul de presă al Arhiepiscopiei Bucureştilor

(Publicat în *Vestitorul Ortodoxiei* din 15 iulie 1999)

Într-un articol din 23 iulie 2008, postat online, a apărut o informaţie importantă:

„Urmaşii părintelui au solicitat preoţilor şi ierarhilor din ţară şi de peste hotare să facă slujbe de dezlegare. Din 1 mai 1999, la Mănăstirea Frăsinei s-au făcut timp de 40 de zile slujbe de dezlegare, după Sfânta Liturghie. Cu ocazia parastasului de un an de la deshumare, preasfinţitul Teodosie Snagoveanul i-a citit o rugăciune arhierească de dezlegare pentru eventualele păcate mari sau anateme care ar împiedica trupul preotului să putrezească. La 6 februarie 2000, mitropolitul Serafim Joantă, al Europei Centrale şi de Nord, a oficiat o slujbă însoţită de rugăciunile de dezlegare. Trupul a rămas în continuare neputrezit şi, ca urmare, Patriarhia a constituit dosarul de canonizare a părintelui Ilie Lăcătuşu”.

Oficial, nu a apărut nici-o dezminţire legată de această ştire privitoare la deschiderea dosarului de canonizare. Dimpotrivă, ştirea a fost confirmată ulterior de către părintele Costel Stoica, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei Române, care a declarat: „Părintele este pe o posibilă listă de canonizare. Doar că, în practica ortodoxă, nu există grabă, deci acest lucru (canonizarea) nu ştim când se va întâmpla”.

Cuvinte despre aflarea moaştelor părintelui Ilie Lăcătuşu

„Părintele Ilie Lăcătuşu a petrecut cu Hristos în anii de temniţă aşa cum am petrecut şi noi... Iar în credincioşia lui sfântă, iată, s-a împărtăşit de acest dar mare, să guste din Taina Învierii, deci a nestricăciunii şi a moştenirii vieţii de veci”.

Preot profesor Constantin Galeriu

„Eu am fost cercetat dacă să-l canonizeze pe Ştefan cel Mare. A venit un arhiereu la mine. N-am fost de aceeaşi părere. Mai repede sunt pentru părintele Ilie Lăcătuşu pentru că sunt nişte semne de la Dumnezeu: are mireasmă şi este neputrezit... [Diferenţa dintre canonizarea unui mucenic şi canonizarea altor feluri de sfinţi este că, în cazul mucenicilor, nu este nevoie decât de confirmarea faptului că au adormit în credinţa ortodoxă. În celelalte cazuri, pentru canonizare este nevoie de o cercetare îndelungată].

Trebuie să atrageţi atenţia Patriarhatului. Trebuie să mişte cineva, dar este mai greu să-l sanctifice. Pentru că cel mai evident lucru, de nediscutat, este că nu a putrezit şi că are mireasmă... A rămas toată lumea cu această credinţă (că părintele este sfânt). Dispuneţi, eventual, o canonizare...”

Arhimandritul Arsenie Papacioc

„Ierarhii Bisericii Ortodoxe Române nu au curaj să declare că rămăşiţele pământeşti ale foştilor deţinuţi politici ucişi pentru Hristos în temniţă sunt moaşte. De altfel, la patriarhie au fost depuse mai multe dosare de canonizare, cum e cel al părintelui Ilie Lăcătuşu, despre care eu cred cu tărie că este sfânt, sau cel al lui Valeriu Gafencu. Şi Sinodul nu s-a pronunţat. În majoritate, foştii deţinuţi politici au fost legionari, şi ierarhii se tem ca gestul lor să nu fie interpretat politic. Trebuie să ne raportăm cu înţelepciune şi cu atenţie. Dacă Dumnezeu vrea, prin sfinţi, chiar necunoscuţi sau nerecunoscuţi de noi, ne poate face bine".

Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa
Din interviul *Moaştele sfinţilor şi puterea lor*, realizat de Claudiu Târziu,
mărturie preluată de pe http://calciudumitreasa.gid-romania.com/Pag.asp?ID=12

„Părintele Ilie Lăcătuşu trebuie cinstit ca un sfânt, pentru că este un argument puternic împotriva materialismului şi rătăcirii idolatre. I se pot înălţa rugăciuni oricând, pentru că sfinţii sunt adevăratele mărturii ale vieţii noastre ortodoxe, chiar în vremurile în care trăim. I se pot picta icoane [Părintele Ilie Lăcătuşu a fost pictat ca sfânt pe peretele exterior al bisericii Mănăstirii Petru Vodă], i se poate face o raclă cum este la Sfântul Ioan

de la Suceava, la Sfânta Parascheva. Pentru noi şi pentru toată creştinătatea, trebuie să-i sărbătorim ziua de adormire. Sunt om într-o aleasă mândrie în faţa popoarelor, a protestanţilor, a catolicilor pentru aceste descoperiri: a Sfântului Ioan Iacob Hozevitul şi a Sfântului părinte Ilie Lăcătuşu”.

Protosinghelul Justin Pârvu

„Începând cu închisoarea de la Piteşti, care a practicat cea mai cumplită tortură fizică şi morală, şi continuând cu celelalte închisori şi lagăre de concentrare din ţară, care urmăreau distrugerea credinţei şi a fiinţei umane, România a dat una dintre cele mai mari jertfe pentru apărarea dreptei credinţe şi a neamului nostru. (...) Un slujitor devotat pentru Hristos a fost preotul Ilie Lăcătuşu, de loc din judeţul Vâlcea, care a petrecut mai mulţi ani în închisori şi a pătimit ca un martir. În toamna anului 1998, la 15 ani de la moartea sa, a fost găsit întreg şi neputred în mormânt, ca semn că Dumnezeu a primit jertfa lui şi l-a numărat în ceata celor drepţi”.

Arhimandritul Ioanichie Bălan

[Din articolul „Mărturisitori ai dreptei credinţe din România care au pătimit în închisori pentru dragostea lui Hristos (între anii 1948-1964)”, tipărit în volumul „Sfintele moaşte din România”, Editura Episcopiei Romanului, 1999, pag. 172-173]

- *Despre noii martiri în Biserica noastră nu se mai spune nimic. Ştiţi că au fost atâţia în închisorile comuniste; acuma au descoperit un părinte cu corpul neputrezit.*

- Ia uite!

- *Da, părintele Ilie Lăcătuşu. Şi nu se spune nimic. Acum noi ce trebuie să facem?*

- Vedeţi? Lucrarea ispititorului. Vedeţi cum a progresat răutatea? Pe acela învederat l-a arătat Dumnezeu şi după moartea lui sfânt şi, uite, conducătorii nu iau măsuri ca să-l sfințească [canonizeze] şi să propovăduiască că nevoile şi chinurile pe care le-a suferit l-au sfinţit pe el, pentru că ăsta-i adevărul. Da, dar n-au îndrăzneală. Vedeţi unde am ajuns?

- *Şi despre toţi cei care au suferit în închisori nu se povesteşte nimic. Adică, atâţia mucenici au fost, poate au fost mai mulți acum, în ultimul veac, decât în primele trei veacuri*.

- Sigur că da. Uite, lucrarea ispititorului e asta, ca să nu se propovăduiască adevărul. Vezi? Dar la Dumnezeu ei s-au sfinţit şi stau acolo, în viaţa cea fără de sfârşit, unde se vor veseli cu îngerii lui Dumnezeu şi cu toţi sfinţii mucenici care au pătimit. Omenirea aşa e”.

Părintele Dionisie de la Colciu
[Din volumul „Lumea în vremurile de pe urmă”,
Editura Prodromos, 2010, pag. 222-223]

„Toate semnele pledează pentru sfinţenia părintelui Ilie, venerarea populară şi pietatea pe care moaştele lui le trezesc în popor lucrează continuarea predicării sfinte pe care el a făcut-o, şi în viaţă fiind; ele lucrează sporind credinţa oamenilor şi slăvind, prin ea, pe Dumnezeu cu o putere înmiită faţă de cum s-a petrecut pe când sfântul trăia. Sunt atâţia preoţi buni care, în viaţa lor, au lucrat sfinţenia în enoriaşii lor, mulţi dintre ei suferind sau murind în închisori. Cine îşi aminteşte de ei? Doar familiile şi prietenii rămaşi în viaţă. În părintele Ilie Lăcătuşu, Dumnezeu a pus ceva mai mult: neputrezirea, mireasma sfântă şi mai ales puterea predicării Cuvântului şi după moarte, prin minunea pe care a făcut-o cu trupul lui”.

Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa

La puţină vreme după descoperirea sfintelor moaşte, la Mănăstirea Petru Vodă - pe atunci schit - s-au alcătuit Troparul şi Condacul Sfântului Mărturisitor Ilie Lăcătuşu (condacul a fost tipărit în ziarul Curentul, 14 ianuarie 2000, pag. 16):

Tropar, glasul al VIII-lea:

Îndelung pătimitorule, de Dumnezeu purtătorule Părinte Ilie, văpaia muncilor cu focul lucrător ai înrourat-o, ruşinând pe vrăjmaşi. Pentru aceasta, părinte, cu hlamida lui Hristos îmbrăcându-te, pe Acesta roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al VIII-lea:

Următor cuvântului stăpânesc te-ai făcut, pentru păstoriţi sufletul punându-ţi. Pentru aceasta te lăudăm pe tine, cel ce, întru adânc de smerenie coborându-te, ca o cetate în vârf de munte ai strălucit. Ci tu, dumnezeiescule mărturisitor, dreptarule al Ortodoxiei, stâlp de foc al neamului românesc, luminează-ne calea către Hristos, pe Care roagă-L să mântuiască în dar.

Despre părintele Ilie Mărturisitorul

(fragment dintr-o predică ţinută de Danion Vasile în ziua de 23 iulie 2011 la Schitul Paltin - Petru Vodă)

Să luăm pildă de la înaintaşii noştri, să mergem pe urmele sfinţilor, să mergem pe urmele celor care au trăit pentru Hristos în vremurile noastre. Părintele Arsenie Papacioc a trecut la Domnul. Să mergem pe calea pe care ne-a îndemnat el să mergem. Părintele Ilie Lăcătuşu a intrat în soborul sfinţilor. Să mergem pe calea pe care ne-a îndemnat să mergem. Există o poezie foarte frumoasă a lui Radu Gyr, *Crez*, pe care o consider foarte importantă pentru modul în care noii mărturisitori din secolul al 20-lea au înţeles să împletească iubirea de Dumnezeu cu iubirea de neam:

„Cred într-unul Dumnezeu,
Tatăl Ziditorul,
Dar mai cred şi-n neamul meu, înfrăţit cu dorul.
Cred în sfinţi, dar şi-n voinici,
Cred în flori şi-n cremeni,
Căci tăcuţii mucenici
Cu haiducii-s gemeni".

Am să vorbesc acum puţin şi despre părintele Ilie Lăcătuşu. El a fost unul dintre tăcuţii mucenici ai secolului al 20-lea. A scris oare cărţi? A ţinut oare cuvântări care să rămână până în zilele noastre? Nu! Viaţa lui a fost o viaţă de mărturisire. A fost un tăcut mucenic care însă, la vreme de primejdie, a dat mărturia cea bună. Odată, la canal, când i-

au ameninţat comuniştii că-i vor omorî pe toţi, deţinuţii se îngrijoraseră şi s-au dus la părintele Ilie pentru cuvânt: „Ce să ne facem? Ce să ne facem?" - pentru că unora le era frică de moarte. Ca şi în primele prigoane creştine: unii mergeau la moarte cântând, ardeau pe ruguri, erau răstigniţi şi cântau, iar alţii aveau teamă în suflet, dar nu se lepădau de Hristos. Şi, când s-au dus deţinuţii la părintele Ilie, la Sfântul Ilie „Ce să facem?", acesta le-a spus: „Staţi liniştiţi, că Dumnezeu ne va ajuta!". Şi, într-adevăr, până a doua zi, prigonitorii s-au răzgândit şi i-au lăsat în viaţă.

Am să vă vorbesc totuşi despre o scrisoare a Sfântului Ilie Lăcătuşu care arată cât de fierbinte era credinţa din inima sa. Un îndemn al Bisericii este să-i cinstim, să-i sprijinim pe cei care dau mărturia cea bună pentru Hristos. Din păcate, noi, în zilele noastre, ne temem. Când cineva dă mărturia cea bună şi e prigonit, ceilalţi se feresc de el ca de un lepros. (...) Revistele bisericeşti, publicaţiile aşa-zis ortodoxe ne vorbesc despre rugăciune, despre smerenie şi atât! Dar nu ne vorbesc despre faptul că în zilele noastre sunt mărturisitori cu viaţă sfântă.

Ei bine, prin anii 1940, a pătimit mult pentru Hristos mitropolitul Gurie Grosu, în Basarabia. Şi Sfântul Ilie Lăcătuşu i-a fost aproape. Mitropolitul Gurie Grosu a avut curajul de a-l înfrunta pe regele Carol al II-lea, care a făcut atâta rău ţării noastre, slujind intereselor masonice. Regele Carol al II-lea, care şi-a părăsit soţia şi trăia în desfrânare cu o evreică... Ei bine, pentru că a lăsat-o pe regina sa, pe Elena a Greciei, în clipa în care a vrut să intre în biserică, fiind primit cu toată pompa, mitropolitul Gurie l-a mustrat, pentru că regele voia să stea în biserică în jilţul regal, pe care-l necinstea prin păcatele şi prin desfrâul său. Şi, în acel moment, mitropolitul Gurie a ieşit din sfântul altar, îmbrăcat în veşmintele arhiereşti, şi s-a dus la rege, şi l-a mustrat, spunându-i: „Măria ta, nu ţi se cuvine să şezi în strana regală. Unde-ţi este regina?". În acel moment, regele a părăsit strana, împreună cu fiul său, iar abia apoi mitropolitul a dat binecuvântare pentru începerea Sfintei Liturghii. Pentru că nu voia să slujească Sfânta Liturghie când pe

tronul regal stătea Carol al II-lea, care a făcut atâta rău poporului nostru.

După această slujbă, s-a întors regele în capitală şi a dat un decret regal prin care mitropolitul Gurie a fost pensionat. Mitropolitul a trăit în exil la Mănăstirea Cernica până la sfârşitul vieţii sale. Ei bine, vlădica Gurie Grosu - pe care Sinodul Bisericii Ortodoxe din Basarabia vrea să-l canonizeze - s-a arătat urmaş al Sfântului Ioan Botezătorul şi al sfinţilor din vechime... Şi este mare bucurie că vrea Sinodul Bisericii din Basarabia să-l canonizeze, ca şi pe Sfântul Valeriu Gafencu. Ar trebui însă ca şi Sinodul Bisericii Ortodoxe Române să-l canonizeze pe mitropolitul Basarabiei, Gurie Grosu. De ce? Pentru că făcea parte din Sinodul Bisericii noastre, nu din patriarhia rusă.

Nouă însă ne place, prin revistele şi emisiunile bisericeşti, să vorbim despre mitropoliţi, despre ierarhi care s-au plecat în faţa puterii lumeşti, trecându-i cu vederea pe adevăraţii mărturisitori. Ei bine, atunci când mitropolitul Gurie a fost prigonit de regele Carol, ceilalţi ierarhi din Biserica noastră s-au ferit să-l apere. Părinţii de prin mănăstiri s-au ocupat doar de rugăciunea lor, s-au ferit să-l apere. Dar părintele Ilie Lăcătuşu, fiind iubitor de Hristos şi de sfinţii Săi, i-a scris imediat, la câteva zile după ce fusese depus din scaun, i-a scris o scrisoare de încurajare. În această scrisoare, din 13 noiembrie 1936, părintele Ilie spunea aşa: „Înalt Preasfinţite, am urmărit de aproape cele ce vi s-au întâmplat. Pentru considerente care se vor vedea mai târziu, eu şi tot tineretul legionar suntem alături de Înalt Preasfinţia Voastră. Loviturile pe care le primiţi de la o lume masonizată, iudaizată şi cu incomparabil mai mari păcate decât acelea pe care vi le atribuie, suportaţi-le cu credinţa creştină în învierea neamului!”.

Iată cuvintele părintelui Ilie Lăcătuşu. N-a scris tratate de teologie. Dar, în clipa în care un ierarh a fost prigonit pentru că a mărturisit adevărul, imediata pus umărul ca să-l sprijine. Şi la asta ne îndeamnă Sfântul Ilie Lăcătuşu pe toţi, pe fiecare dintre noi. Când un ierarh are curajul de a da mărturia cea bună, imediat trebuie să se strângă lângă el preoţii, monahii, monahiile, mirenii şi să-l apere, pentru că au nevoie de un astfel de

păstor. Mare curaj să sprijini un ierarh pe care regele ceruse să fie depus din treaptă! Părintele Ilie putea să fie caterisit pentru această scrisoare, pentru acest gest. Dar nu s-a temut. Şi, datorită râvnei sale, datorită curajului său, datorită rugăciunilor sale, Dumnezeu i-a dat acest mare dar, şi părintele a ajuns mare făcător de minuni. (...)

Nu am să vorbesc mai mult despre minunile pe care le-a făcut, pentru a nu lungi cuvântul. Am să spun însă că este o mare datorie a noastră să cunoaştem cât mai mulţi dintre aceşti noi mărturisitori. Gheorghe Jijie, unul dintre cei mai cunoscuţi oameni care au trecut prin închisorile comuniste, spunea la un moment dat că este trist că se vorbeşte doar despre Valeriu Gafencu, despre Costache Oprişan, despre Traian Trifan... Spunea domnul Jijie că în Mişcarea Legionară erau zeci şi zeci de oameni cu viaţă sfântă, sporiţi în rugăciune, care ţineau posturi aspre. Şi despre marea lor mulţime nu se prea vorbeşte. Dar avem datoria să mergem la cei care au stat în închisoare alături de aceşti mărturisitori şi să aflăm cât mai multe lucruri de mare folos.

Mulţi zic astăzi: „Ce putem face?”, „Suntem prigoniţi, înşelarea se răspândeşte şi nu mai putem rezista!”, sau: „Murim de foame, **suntem dați afară din mănăstiri dacă facem ce trebuie!**” - spun unii călugări. Să ne întrebăm însă: sfinţii noştri prin ce au trecut? Au trecut sfinţii mucenici prin încercări mai grele sau mai uşoare decât cele prin care trecem noi? (…)

Viața Sfântului Ilie Lăcătușu

(Editura Babel, Bacău, 2011)

Părintele Mărturisitor

Ilie Lăcătuşu

Viața, Acatistul, Minuni

Editura **BABEL**

Cu binecuvântarea PS GALACTION,

Episcop al Alexandriei şi Teleormanului

„Trebuie să vă spun mai întâi că nu Biserica îi face pe sfinţi. Nu noi, Sinodul Bisericii, îi facem pe sfinţi. Ci pe sfinţi îi face Dumnezeu şi poporul.

Dumnezeu - pentru că le recunoaşte sfinţenia lor; şi poporul - pentru că păstrează, în memoria sa, faptele lor. (...)

Dar va veni şi vremea sutelor şi miilor de preoţi şi credincioşi care au fost închişi şi bătuţi pentru credinţa lor creştinească, în închisorile comuniste...”.

PS Sebastian Paşcanu, Episcopul Slatinei şi Romanaţilor

„Cred că vremea canonizării lor (a sfinţilor închisorilor) a sosit”.

ÎPS Bartolomeu Anania, Mitropolit al Clujului, Albei, Crişanei şi Maramureşului

„Iulie-Cuptor, ziua a 22-a, Adormirea Părintelui ILIE Lăcătuşu, mărturisitorul (România, naștere 1909 - adormire 1983)”, SINAXARUL Sfinţilor de Pretutindeni, 2, martie - august, Ed. Platytera - Ed. Cartea Ortodoxă, 2011, pag. 300.

O viață în slujba Domnului şi a semenilor

Ilie Lăcătuşu vede lumina zilei în ziua de 6 decembrie 1909, în comuna Crăpăturile, județul Vâlcea. A fost al doilea copil din cei şapte copii pe care i-au avut soţii Maria (casnică) şi Marin Lăcătuşu (cântăreţ bisericesc).

Chemarea spre cele înalte

Copilăria la ţară şi educaţia primită i-au deschis inima faţă de Dumnezeu şi faţă de Sfânta Biserică aşa încât, după terminarea cursurilor primare în satul natal, paşii l-au condus în mod firesc, la îndemnul cugetului şi prin voinţa Domnului, la Seminarul Teologic „Sf. Nicolae" din Râmnicu-Vâlcea. Prezenţa la catedră a unor buni profesori-educatori, care au ştiut să-i şlefuiască educaţia primită şi trăirea religioasă şi morală, a contribuit - în perioada anilor 1922-1930 - în mod minunat la formarea lui duhovnicească, intelectuală şi la dezvoltarea personalităţii sale. La absolvirea cursurilor, în semn de aleasă recunoaştere, a fost distins cu Premiul I de virtute, „pentru aptitudini sufleteşti care îl disting între colegii lui".

Urmează, între anii 1930-1934, cursurile superioare ale Facultaţii de Teologie din Bucureşti, unde se dovedeşte bun la studiu, însuşindu-şi temeinic şi limbile franceză, germană, latină, greacă şi ebraică, şi obţine calificative foarte bune. Era politicos, corect în atitudine şi îngrijit în ţinută. A arătat în acea perioadă, totodată, un desăvârşit spirit de solidaritate şi spiritualitate profundă, motiv pentru care, deseori, în discuţiile avute cu

colegii săi, evidenţia situaţia socială gravă a ţării şi decadenţa moravurilor societăţii de atunci, ce aveau drept urmare îngenuncherea ruşinoasă a trăirii creştine şi pătarea idealurilor româneşti.

Tot în acest timp, şi anume la data de 5 iulie 1931, se căsătoreşte cu învăţătoarea Ecaterina Popescu (născută în comuna Cordeşti, judeţul Gorj). Aceasta i-a fost o devotată şi adevarată tovarăşă de viaţă - deopotrivă, şi o mamă greu încercată - până la sfârşitul vieţii.

Împlinirea misiunii preoțeşti

Ascultă în continuare de Cuvântul Mântuitorului, care a spus: „Dacă mă iubeşti, ia oile mele şi paşte-le” şi, în ziua de 1 septembrie 1934, licenţiatul în Teologie Ilie Lăcătuşu este hirotonit preot la Parohia Osica de Jos, jud. Olt, iar de la data de 1 noiembrie 1934, este transferat la Parohia Buiceşti, jud. Mehedinţi. Aici îndeplineşte ani îndelungaţi, dovedind că este un vas ales al Duhului Sfânt, un purtător de Hristos plin de smerenie, de blândeţe şi, totodată, un bun lucrător al rugăciunii. Pentru toate acestea, a fost ales şi trimis de Misiunea Ortodoxă Română să propovăduiască Cuvântul Sfintei Evanghelii la fraţii români de peste Prut, din Basarabia (smulşi de la trupul ţării în iulie 1940). Astfel, din vara anului 1942 şi până în primăvara anului 1943, a răspândit Cuvântul Domnului mai întâi la Odessa, şi mai apoi la Parohia Şerşeniţa, din jud. Râbniţa (Transnistria).

După hirotonire, şi mai ales după ce revine în anul 1943 în mijlocul iubiţilor săi enoriaşi, a privit cu mare stăruinţă la semnele timpului, ridicându-se şi stând ca un

adevărat stâlp şi părinte duhovnicesc în fruntea obştii sale, drept pentru care „binefacerile” aduse de Armata Roşie eliberatoare şi de „uneltele” ei diabolice din România nu se puteau să-l mai ocolească multă vreme.

Urcarea Muntelui Golgotei

Aşa încât începe să urce Muntele Golgotei în vara anului 1952, mai exact la 19 iulie 1952, când este smuls în plină noapte din sânul familiei şi al enoriaşilor şi este trimis la Canal unde, până în octombrie 1952 a fost închis în colonia de muncă M.A.I. „Galeşu”, iar din octombrie 1952 şi până la sfârşitul lui august 1953 a fost închis în colonia de muncă M.A.I. „Peninsula” (în celebra brigadă a preoţilor olteni). Este mutat din septembrie 1953 la Oneşti, unde este închis în Formaţiunea de muncă 0680, loc de unde este eliberat la 26 aprilie 1954.

Toată această perioadă de detenţie (reeducare) a executat-o în baza deciziei administrative a M.A.I. nr. 680/1952, fiind obligat să facă muncă silnică, zi de zi, în condiţii foarte grele şi inumane, prin care se urmărea exterminarea celor închişi, aceasta fiind cu adevărat doar o parte a Holocaustului Neamului românesc - început în ziua de 23 august 1944 - ce a fost marcat de acte cumplite de teroare, şi anume de: percheziţii, crime, umilinţe, prigoane, batjocură, izolări, înfometări, schingiuiri, omoruri în bătaie, mutilări ş.a., de nemaiînchipuit până atunci, petrecute în aresturi, temniţe, închisori, lagăre de muncă forţată şi deportări, precum şi alungarea din şcoli, licee, facultăţi, evacuarea din

case, pierderea serviciului. S-au adeverit întru totul cele spuse de Mântuitorul nostru Iisus Hristos: „Dar prin ce veţi trece voi, aceasta nu a mai fost de la începutul lumii şi până astăzi”.

După eliberare, revine în slujba Bisericii la parohia din Buiceşti, pentru a-şi continua misiunea harică.

Paharul suferinţelor nu se umpluse, însă, îndeajuns. Deşi din familia sa odrăsliseră cinci copii, i se sting, rând pe rând, patru dintre aceştia, aşa încât, din august 1955, îi mai rămâne în viaţă o singură fiică şi anume cea mai mică, Maria Sabina.

Întrucât îi întărea pe cei din jur în credinţă, nădejde şi solidaritate, în ziua de 1 iulie 1959, Părintele Ilie Lăcătuşu este arestat pentru a doua oară, şi tot în baza unei sentinţe administrative, respectiv ordinul M.A.I. nr. 10052 / 20.07.1959, şi „i se fixează” loc de muncă silnică în Deltă, la Periprava, unde a făcut parte din „Formaţiunea de muncă 0830” (care cuprindea şi lotul celebrilor preoţi olteni). S-a nevoit mult, făcând muncă forţată până în ziua de 6 mai 1964, dată la care a fost eliberat. În ultima parte a perioadei de detenţie a lucrat şi a fost calificat în meseria de zidar (categoria a V-a), după eliberare stabilindu-i-se domiciliul obligatoriu în comuna Bolintin, raionul Titu.

Continuarea misiunii de păstorire

Din ziua de 1 aprilie 1965 revine în slujba zidirii spirituale, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, mai întâi la Parohia Gârdeşti, în jud. Teleorman, unde slujeşte până la data de 1 august 1970. După această dată este transferat la Parohia Cucuruzu, în județul Giurgiu, unde propovăduieşte Cuvântul Domnului până la 1 ianuarie 1978, dată la care este pensionat.

După pensionare se stabileşte în Bucureşti, unde s-a retras în adânc de smerenie - rugându-se, postind şi nevoindu-se - până şi-a dat sfântul său suflet în mâinile Domnului nostru Iisus Hristos.

Chemarea la Ceata Drepților

În primăvara anului 1983, starea sănătăţii sale înrăutăţindu-se brusc, a comunicat familiei că, dacă va trece de ziua de 22 iulie, va mai vieţui încă doi ani. Venind însă ziua de 22 iulie 1983, zi în care se afla pe patul unui spital din Bucureşti, a fost numărat, însă, în „ceata aleşilor Părinţi". Cu câteva zile mai înainte a mai împărtăşit familiei dorinţa sa legată de presbitera Ecaterina Lăcătuşu, şi anume că dacă aceasta se va săvârşi la 15 ani după trecerea la Domnul a dânsului, trupul presbiterei să fie depus în aceeaşi criptă a cavoului familiei în care se găsea şi dânsul depus.

În toată viaţa sa vremelnică, Părintele Ilie L-a iubit pe Mântuitor cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul, şi L-a slujit cu smerenie şi devotament. Însă, în

acelaşi timp, a dovedit că i-a iubit şi pe semenii săi ca pe sine însuşi, slujindu-i şi învăţându-i tot timpul adevăratele semne ale iubirii lui Dumnezeu şi ale desăvârşirii creştine.

Pentru familie şi pentru cei care i-au stat aproape, ascultându-l şi urmându-l, trăirea exemplară a vieţii sale religioase şi morale, laolaltă cu suferinţele prin care a trecut, au fost şi au rămas întărire de credinţă şi de dragoste de neam. Era smerit, era blând, era drept, grăia cu deosebită înţelepciune şi pricepere, era dulce la cuvânt şi avea inimă milostivă. Părintele Ilie Lăcătuşu a iubit mult oamenii şi ţara în care a văzut lumina zilei, iar pentru mântuirea oamenilor a ales Calea Crucii, rămânând astfel în amintirea celor care l-au cunoscut drept un model de viaţă trăită în slujba Domnului şi închinată mântuirii oamenilor.

Iar ca un bun chivernisitor al Bisericii, a reparat Sfintele Lăcaşuri, clopotniţele, sau împrejmuirile, în toate parohiile unde a slujit. A refăcut picturile bisericeşti şi a realizat şi alte lucrări ce erau necesare.

Descoperirea sfintelor moaşte

Şi iată că, împlinindu-se cei 15 ani de la stingerea candelei vieţii Părintelui Ilie, presbitera Ecaterina Lăcătuşu se săvârşeşte din viaţă în ziua de 27 septembrie 1998, după ce a primit cu bucurie Taina Sfântului Maslu, Taina Sfintei Spovedanii şi Taina Sfintei Împărtăşanii, aşa după cum o făcuse toată viaţa. În ziua de 29 septembrie 1998, urmând să aibă loc prohodirea şi înmormântarea presbiterei, procedându-se la scoaterea Părintelui Ilie din cripta unde fusese depus şi zidit cu 15 ani în urmă, a fost găsit întreg, neatins de nici o stricăciune, răspândind bună mireasmă, uscat şi uşor, cu pielea de culoarea alunului, având un zâmbet întipărit pe chip aidoma celui ce i-a luminat - ca o mare bucurie cerească - întreaga sa viaţă, dând impresia unui om care doarme, tot aşa aflându-se şi în ziua de astăzi. După această descoperire ce a avut loc în chip minunat, familia părintelui l-a depus pe Părintele Ilie într-o altă criptă din capelă, supraterană, unde a rămas astfel în contact permanent cu aerul, şi s-a putut astfel observa că trupul părintelui nu era afectat în nici un fel de trecerea zilelor.

În ziua de 5 octombrie 1998, familia înaintează un memoriu către Sfânta Arhiepiscopie a Bucureştilor, prin care se aduce la cunoştinţă această descoperire.

Începând cu data de 1 mai 1999, la Sfânta Mănăstire Frăsinei s-au făcut slujbele de dezlegare, timp de 40 de zile, după pravila bisericească, prin Părintele Ghelasie Gheorghe.

După slujba parastasului ce a avut loc în ziua de 29 septembrie 1999, când s-a împlinit un an de la deshumare, PS Teodosie Snagoveanul a citit o rugăciune arhierească de dezlegare, pentru iertarea păcatelor mari sau a anatemelor, ce ar putea împiedica trupul părintelui să putrezească.

Şi trupul Părintelui Ilie a rămas, în continuare, neschimbat.

În ziua de 15 ianuarie 2000, Patriarhul Teoctist a dat binecuvântare familiei, la Reşedinţa Patriarhală din Bucureşti, pentru a se deschide capela şi a se permite dreptcredincioşilor să intre, să se roage şi să se închine la moaştele Părintelui Ilie.

În ziua de 6 februarie 2000, ÎPS Serafim Joantă, Mitropolitul Europei Centrale şi de Nord, a oficiat o slujbă la capela familiei, slujbă ce a fost urmată şi de rugăciunile arhiereşti de dezlegare.

Trupul Părintelui Ilie a rămas tot neputrezit şi, ca urmare, Arhiepiscopia Bucureştilor a deschis dosarul de cercetare canonică a vieţii şi a slujirii preoţeşti a Părintelui Ilie Lăcătuşu.

Şi astfel, după ce trupul neputrezit al Părintelui fusese ţinut până atunci în taină, începând din ziua de 29 februarie 2000 uşa capelei a fost - şi a rămas - deschisă tuturor credincioşilor ce vin să-i aducă slavă lui Dumnezeu şi să se roage pentru iertare de păcate şi ajutor.

Pe data de 10 mai 2000, a venit la capela unde se află depus Părintele Ilie o Comisie de Cercetare Canonică, ce a luat la cunoştinţă, în mod direct şi complet, despre această minune dumnezeiască.

Vestea aflării moaştelor întregi ale Părintelui Ilie Lăcătuşu s-a răspândit în întreaga ţară, iar Părintele a fost cinstit ca un adevărat Sfânt încă de la început. Moaştele Părintelui Ilie Lăcătuşu se află depuse în capela familiei aflată în cimitirul „Adormirea Maicii Domnului” din cartierul bucureştean Giuleşti, într-un sicriu realizat din sticlă, împlinindu-se astfel o altă rugăminte a Părintelui.

Prima icoană a Sfântului Ilie Mărturisitorul a fost pictată pe un perete exterior al Sf. Biserici de la Mănăstirea Petru Vodă, jud. Neamţ, acolo unde stareţ şi duhovnic este Părintele arhimandrit Justin Pârvu, un fost tovarăş de suferinţă de la Periprava al

Părintelui Ilie Lăcătuşu.

Mulţi credincioşi, preoţi, călugări, chiar şi arhierei, atât din ţară, cât şi din străinătate, au venit şi vin şi în continuare să se roage, să-i ceară ajutorul şi să se închine la moaşele Sfântului Mărturisitor. Este important de înţeles de către fiecare dreptcredincios ce anume înseamnă Părintele Ilie pentru noi. Părintele este un adevărat model şi îndreptar de trăire creştină, de simţire şi de faptă românească pentru aceste timpuri prezente, atât de tulburi, Părintele arătându-ne limpede că numai prin păstrarea dreptei credinţe şi numai luptând pentru biruinţa acesteia, în numele Sfintei Treimi, vom fi sub Harul Duhului Sfânt şi vom putea pregusta, chiar în această viaţă, din fericirile vieţii veşnice promise nouă de Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

MINUNILE

O minune relatată de părintele Justin Pârvu

Cu părintele Ilie Lăcătuşu am stat patru ani la Periprava, în Deltă. El s-a remarcat în general prin interiorizarea lui puternică şi prin tăcere; rar îl auzeai vorbind ceva, şi, atunci când o făcea, era foarte important ceea ce spunea; de cele mai multe ori ne îndemna să ne rugăm atunci când eram în vreo primejdie. Despre acest om pot să spun că avea cu adevărat darul smereniei. Căuta tot timpul să nu iasă în evidenţă cu ceva, făcea pe neînsemnatul.

Îmi amintesc de o întâmplare minunată din Deltă, când părintele Ilie a jucat un rol foarte important. În 30 ianuarie, ne-au trimis în colonie, la canal, la tăiat de stuf. Vă daţi seama ce însemna lucrul acesta pe un frig de iarnă? Moarte curată. Eram toţi înspăimântaţi, mai ales că îi văzusem şi pe caraliii noştri cu mitraliera, vreo patru mitraliere. Probabil aşteptau să ne execute, crezând că vom refuza comanda. Era o deschidere acolo, de apă, de vreo patruzeci de hectare, şi stuful era tocmai în adâncime. Toţi am început să murmurăm şi nu prea aveam de gând să intrăm în apă. Ne-au ordonat să intrăm şi să scoatem câte doi snopi. Pentru cine făceam noi astea? Nu avea niciun sens. Măi, şi cum să intri în apă? Calci, te duci într-o ştioalnă, nu te mai scoate nimeni de acolo. Am ezitat la început.

Dar părintele Ilie a avut un cuvânt foarte ferm şi ne-a îmbărbătat pe toţi: „Să intrăm, pentru că ăştia sunt puşi pe gând rău; ăştia trag în noi. Să intrăm în apă, că Maica Domnului şi Sfinţii Trei Ierarhi ne vor scoate nevătămaţi”. Şi am intrat. Am ajuns acolo, până la bărbie am intrat în apă. Am tăiat frumos snopi. Şi ne miram cu toţii că lucram ca

pe uscat. Unii până la piept, unii până la gât, unii până la jumătate, cum ne-a prins locul pe fiecare acolo. Şi am scos. Am mers vreo trei ore în apă şi am scos la mal cei doi snopi. Dar nu era numai aşa, să-l tai cu frunze, trebuia frumos, curăţat, măsurat, pus la dimensiune, şi era un ger de -30° afară, gheaţa groasă de 20-25 cm, încât vedeai nufărul galben înflorit sub gheaţă.

Sus ne însoţeau nişte păsări, care ne-au urmărit în tot acest timp, şi dedesubt, florile de sub gheaţă. Ei bine, eram cu toţii nevătămaţi şi uzi. Curgea apa de pe noi. Mare minune a fost atunci. Că dimineaţa, când am intrat noi, era ceaţă, nori şi rece, aşa te prindea la oase. Şi dintr-odată a apărut soarele, măi băieţi, s-a luminat de ziuă. Era o căldură, de se minunau şi caraliii. Ne-am dezbrăcat, şi s-au uscat hainele ca la cea mai fierbinte sobă, aşa aburi ieşeau din toate. Ne-am încălţat, ne-am îmbrăcat şi hai la colonie.

Şi aşa, Maica Domnului şi Sfinţii Trei Ierarhi au fost cu noi şi ne-au ajutat, chiar în ziua de 30 ianuarie. Şi vă spun că nu s-a întâmplat să fie nici un bolnav, nici un internat, n-a fost nimic. Şi aceasta datorită rugăciunilor părintelui Ilie, pentru că altfel cred că eram cu toţii morţi...

„Am văzut un mort, dar nu-i mort, ci un mort viu...”

(Interviu realizat de Danion Vasile, material preluat din revista Atitudini, nr. 3/2008, pag. 28-29)

Părintele Ioan de la Rarău a fost martor al faptului că părintele Ilie este făcător de minuni.

- Părinte Ioan, spuneţi-ne câteva cuvinte despre părintele Ilie Lăcătuşu, ale cărui moaşte întregi şi binemirositoare au fost găsite acum câţiva ani în Bucureşti...

- Aflând de la cineva de la Bucureşti de părintele Ilie Lăcătuşu, care zicea că părintele vorbeşte şi face minuni, de curiozitate am mers şi eu la un prieten care avea maşină şi m-a dus la cimitir. Eu nu cunosc Bucureştiul şi nu ştiam unde să merg. Şi a vrut Dumnezeu ca să vină fata părintelui Ilie Lăcătuşu la cimitir acolo, deşi nu fusese de vreo două-trei zile. Am socotit că Dumnezeu a vrut aşa ca să-mi facă un favor, pentru că eram străin de Bucureşti, la distanţă foarte mare şi poate pentru dorinţa asta de a-l vedea şi de a se confirma ceea ce am auzit, să văd personal cu ochii mei, Dumnezeu a vrut ca fata să vină.

Şi, intrând înăuntru, am văzut un mort adevărat, cu ochii închişi, complet nemişcat. M-am mirat când l-am văzut fără capac deasupra, fără mirosuri. Omul, când moare, în două-trei zile trebuie să-l trateze cu fel de fel de chimicale ca să nu răspândească mirosuri, ca să nu putrezească imediat; sunt mulţi care au început să putrezească din cauza păcatelor. Iar el, nimic, de atâţia ani, trăind în aer ca toţi oamenii, şi descoperit, şi fără niciun fel de miros.

M-am pus în genunchi şi capul l-am aplecat pe sicriu, şi am făcut o rugăciune. Şi, bineînţeles, în rugăciune am pomenit pe Mântuitorul, Maica Domnului şi după aceea

pe el personal, ca să se roage pentru iertarea păcatelor mele.

Şi când am ridicat capul şi m-am uitat la el, era cu ochii deschişi mari. Atunci, neaşteptat - pentru că sfântul face minuni, deschide ochii, se mişcă, vorbeşte la cei care sunt vrednici - eu, socotindu-mă cu totul nevrednic de aşa ceva, am rămas impresionat când am văzut că a deschis ochii mari. Am plecat din nou capul şi am făcut o rugăciune, şi când am ridicat din nou capul, ochii i-a mişcat în direcţia mea, se uita cum se uită oamenii fără să învârtă capul - dar ochii i-a învârtit exact spre mine.

Şi fata părintelui Lăcătuşu zice: „Părinte, tata vrea să-ţi vorbească, întreabă ceva". Şi, în clipa aceea, neaşteptând altă invitaţie, m-am uitat în spate, ştiind că mai erau vreo trei oameni când venisem eu în cimitir - acum erau vreo patru-zeci-cincizeci de oameni în spatele meu. Şi atunci m-am ridicat şi am plecat.

Şi am rămas cu convingerea că Sfântul Ilie Lăcătuşu este un sfânt cu adevărat mare, mare înaintea lui Dumnezeu. Nu-i cunosc activitatea, nu-i cunosc viaţa, ştiu că a fost un preot care a făcut puşcărie pe timpul comuniştilor şi din cauza asta nu vor să-l canonizeze conducătorii.

Am mai mers altă dată, ca la doi ani, şi am intrat iar la părintele Ilie Lăcătuşu. Am pus iarăşi capul pe sicriu şi m-am rugat; înainte însă iarăşi am pus mâinile mele pe mâinile lui - ţepene complet, reci ca gheaţa, cum sunt morţii, şi, după ce m-am rugat puţin, am pus mâinile mele pe mâinile lui şi am văzut că mâinile lui se mişcă în sus şi în jos, se mişcau cu mâinile mele.

- Dumneavoastră îi mişcaţi mâinile sau nu?

- Eu le-am mişcat. Am pus mâinile mele pe mâinile lui.

- A, deci erau mişcate de mâinile dumneavoastră?

- Mâinile mele erau pe mâinile lui şi am văzut că mâinile lui nu mai erau reci ca gheaţa, erau calde. Şi am mişcat să văd dacă se mişcă. Se mişcau mâinile şi am

rămas uimit. Am văzut un mort, dar nu-i mort. E un mort viu.

- Nu mai erau rigide ?

- Nu, absolut deloc. Erau flexibile.

- Nu se vedeau semne de putrefacţie...

- Absolut nimic, ca viu, şi cu mustaţă, şi cu tot absolut.

- Cu părintele Ilie aţi auzit şi alte minuni?

- Spunea cineva că a vorbit cu el şi am rămas atunci foarte gânditor: cum poate un mort după atâţia ani să vorbească? Cum poate de atâţia ani să fie şi să nu putrezească? Şi am auzit că ar fi spus, înainte de a muri: „Pe mine mă îngropaţi jos dar, după nu ştiu câţi ani [după 15 ani], o să puneţi preoteasa în locul meu şi pe mine o să mă lăsaţi deasupra” - exact cum s-a întâmplat acum. Era deci şi înainte văzător cu duhul, prin darul proorociei. Dacă n-ar fi fost sfinţii aceştia care străjuiesc ţara noastră din toate părţile şi se roagă pentru noi, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

- Vă rugaţi lui ca unui sfânt? Faceţi rugăciuni către părintele Ilie?

- Nu ştiu cât de mult mă rog eu, dar ştiu că este un sfânt, un mare sfânt, aşa cum sunt şi Sfântul Calinic de la Cernica, Sfânta Cuvioasă Parascheva, Sfântul Dimitrie Basarabov, Sfânta Filofteia, sfinţi mari, mari de tot...

Noi minuni ale părintelui Ilie Lăcătuşu

Mergând la moaştele părintelui Ilie Lăcătuşu, l-am cunoscut pe Marius, un tânăr de treizeci şi trei de ani din Bucureşti. Marius suferea de meningită de la trei ani şi a

stat nouă luni în comă.

Pe 24 iulie 2000 a întâlnit o persoană în vârstă care, cunoscându-i problema, i-a spus: „Ce te tot duci la doctor? Du-te în cimitirul Adormirea Maicii Domnului, la părintele Lăcătuşu, roagă-l să te facă bine şi ai să vezi că te faci bine”.

Rugându-se la mormântul părintelui, în 2008, lui Marius i-au dispărut treptat durerile de cap, nu mai ameţea, ba chiar o altă problemă a lui şi-a găsit rezolvarea: şi-a găsit un serviciu. În 2005 a avut primele crize de epilepsie. La mormântul părintelui, credincioşii, adunaţi la un loc de iubirea pe care i-o poartă Sfântului Ilie Lăcătuşu, i-au oferit remedii în lupta lui cu epilepsia.

L-am întrebat pe Marius dacă mai ştie şi alte cazuri de vindecare petrecute la mormântul părintelui Ilie. Mi-a spus că a văzut o familie care a venit cu cineva care nu putea să meargă, motiv pentru care persoana în cauză fusese adusă într-o pătură. După trei săptămâni, omul s-a întors la mormântul părintelui pe propriile picioare.

Doamna Valerica mi-a mărturisit că fata ei s-a îmbolnăvit de cancer uterin. După operaţie, doctorul i-a spus că Nina va mai trăi şase luni, nu garantează mai mult. Tanti Valerica şi-a propus să meargă şi să se roage la părintele, unsprezece zile încontinuu. Pe ploaie sau pe vreme frumoasă, mama a îndeplinit acest canon, pe care singură şi l-a asumat, ca fiica ei să se facă sănătoasă. Părintele a mijlocit la Domnul, şi Nina s-a însănătoşit. Au trecut zece ani de atunci, iar Nina a plecat să lucreze într-un azil de bătrâni din Spania.

O parte dintre credincioşii care vin la părintele Ilie aduc haine şi cer să fie atinse de moaştele sfântului. Cineva mi-a mărturisit că au fost situaţii în care oameni care intraseră în comă au redevenit conştienţi după ce au intrat în contact cu aceste haine.

Părintele Emanuel Ganciu mi-a spus că, acum vreo trei ani, ducându-se cu un grup de credincioşi la mormântul părintelui Ilie Lăcătuşu, în cimitirul Adormirea Maicii Domnului, a văzut vizavi un tânăr în vârstă de douăzeci şi unu-douăzeci şi doi de ani care arăta ca un om sărac şi s-a gândit să-i dea ceva de pomană. Tânărul a refuzat politicos, spunându-i că nu este cerşetor şi că el vine la părintele Ilie „la tratament". „Cum adică la tratament?", l-a întrebat părintele Ganciu. Tânărul se născuse mut, iar după ce fusese adus la mormântul părintelui Lăcătuşu, a început să vorbească. Venea regulat şi, după fiecare drum la părintele, vorbea din ce în ce mai bine.

Cineva mi-a trimis mesajul următor:

„Numele meu este G.F., am douăzeci şi nouă de ani şi am avut ocazia, prin mila lui Dumnezeu, să-l «cunosc» pe părintele Ilie Lăcătuşu în urmă cu trei ani. Eram foarte supărat din cauza problemelor de sănătate cu care s-a născut primul meu copil care, în acea perioadă, avea aproximativ şase luni. Am aflat despre moaştele părintelui Ilie Lăcătuşu de la părintele meu duhovnic şi am zis că nu ar strica deloc să ajung şi eu la moaştele sfântului.

După o primă încercare în care nu a venit nimeni să deschidă uşa cămăruţei din cimitirul Giuleşti în care se afla sfântul, am mai încercat. Şi m-a binecuvântat Dumnezeu cu trei «întâlniri» cu părintele Lăcătuşu.

Deja de la prima întâlnire s-au întâmplat minuni. Prima, una care m-a mirat foarte mult, a fost lipsa fricii de a fi alături de nişte oseminte. De mic copil sunt foarte sperios şi am senzaţii total neplăcute când văd trupuri neînsufleţite. De data aceasta însă, nu s-a întâmplat nimic asemănător. Din contră. Am intrat şi i-am sărutat mâna părintelui

fără nici-o frică, ci chiar cu o mare dorinţă şi atracţie.

În momentul în care i-am sărutat mâna, am simţit că a mişcat-o, apoi că s-a uitat la mine, părându-mi-se viu. N-am dat mare atenţie acestor lucruri până când şi celorlalţi cu care am fost li s-a părut că percep aceleaşi mişcări. Apoi, şi la celelalte vizite mi s-a părut că sfântul s-a mişcat. Dar faptul cel mai important, din vizitele pe care le-am făcut la mormântul părintelui Lăcătuşu, a fost că, în timpul acelor vizite la mormântul din cimitirul Giuleşti, ni s-a întâmplat o minune. Băiatul meu, pe care l-am şi luat o dată la moaştele sfântului, s-a vindecat de sindromul Duane. Acest sindrom, care nu se poate vindeca medical (este vorba de lipsa nervului care face legătura de la ochi la creier), A DISPĂRUT TOTAL!!! O fi întâmplare? Eu zic că nu şi că pe mulţi o să-i mai ajute sfântul. Doar să i se ceară. Doamne ajută!”.

Doamna Rada Haritina din Zurbaua, Dragomireşti-Vale, a aflat de părintele Ilie Lăcătuşu de la un adolescent de cincisprezece-şaisprezece ani, din Biserică, orfan de mamă şi al cărui tată pierduse casa în care locuiau. Puştiul rămăsese pe drumuri, fără nici un ajutor. Ducându-se la părintele Ilie, pe drum a început să vorbească în gând cu el: „Părinte, ajută-mă să-mi găsesc o casă unde să stau, pentru că, altfel, va trebui să dorm la mormântul tău”. A ajuns la cimitir şi s-a aşezat la rând, aşteptând să intre la părintele. Doamna Maria, fiica părintelui Ilie, a ieşit şi i-a întrebat pe credincioşi cine este Marius. Tânărul a tăcut, gândindu-se că nu este vorba de el. Dar când doamna Maria a ieşit a doua oară şi a întrebat „cine este Marius Viorel?”, atunci a ieşit din rând şi a intrat la părintele. Doamna Maria i-a zis: „Vino aici, pentru că te-a chemat tatăl meu”. Marius a plecat de la cimitir şi, pe drum, a găsit o sumă mare de bani, cu care a putut să-şi închirieze o cameră.

Doamna Rada are şi ea propria istorie a legăturii sufleteşti cu părintele Lăcătuşu. Fiind mamă a patru copii, într-o bună zi s-a trezit că este pe cale să-şi piardă casa printr-un proces pentru neplată la întreţinere. S-a dus la Sfântul Ilie Lăcătuşu să-l

roage ca fiica ei cea mare să-şi găsească un serviciu care să le permită să achite datoria faţă de stat şi să-şi poată plăti în continuare întreţinerea. A cincea zi de când mama a început să meargă pentru problema ei la părintele, Alina, fiica cea mare, şi-a găsit de lucru la o firmă imobiliară şi problema lor şi-a găsit rezolvarea prin ajutorul primit de la Sfântul Ilie Lăcătuşu. Dacă o întrebi pe doamna Haritina care sunt condiţiile pe care trebuie să le îndeplineşti pentru ca sfântul să te ajute, îţi răspunde negreşit: „Treaba este bazată pe perseverenţă şi fidelitate".

Le recomand tuturor să meargă să se închine la moaştele acestui nou sfânt care a strălucit pe pământul românesc. Cei ce vor să se închine la moaştele părintelui Ilie Lăcătuşu se pot duce în cimitirul Adormirea Maicii Domnului, pe Calea Giuleşti, joia, sâmbăta, duminica şi în zilele de praznic când, în jurul orei 12:00, cineva din familia părintelui vine şi deschide cavoul. Acolo ajunge tramvaiul 11 care are staţie sub podul Grant, autobuzele 162 și 163 de la stația de metrou Crângași.

Trebuie să precizez şi faptul că mulţi credincioşi au mers să se închine şi în zile în care cavoul a fost închis, dar ei s-au închinat cu evlavie şi au simţit ajutorul sfântului. Iar apoi au revenit acolo cu şi mai multă evlavie...

(Ciprian Voicilă)

„Mă refer la părintele Ilie Lăcătuşu cu titulatura de sfânt"

Eram în anul al 3-lea, în 1999, la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Bucureşti, când profesorul nostru îndrumător, preotul Cojoc Marin, pe atunci asistent la catedra de bizantinologie, ne-a anunţat că au fost descoperite moaştele unui părinte, pe

nume Ilie Lăcătuşu, în cimitirul din apropierea stadionului Giuleşti şi că, într-o anumită zi, putem merge, cine vrea, ca să ne închinăm. Am fost cu el vreo zece colegi şi am rămas foarte impresionaţi de ce am văzut. Am săvârşit slujba parastasului şi ne-am rugat sfântului ca să ne ocrotească în misiunea noastră viitoare, preoţească.

În vremea aceea, locuiam împreună cu soţia mea, Ioana, în căminul Tranzit, din apropierea staţiei de metrou Izvor. Ea nu a putut veni să se închine la moaştele Sfântului Ilie din motive de sănătate. Într-o duminică însă, în vreme ce eu am fost chemat să slujesc ca diacon undeva în Bucureşti, pentru că ea avea probleme cu un picior, a zis că mai bine rămâne la cămin şi va merge la Sfânta Liturghie la biserica din apropiere (a Mănăstirii Mihai-Vodă). Însă, când să intre pe poartă, a auzit o voce: „Mergi la slujbă vizavi" (adică la biserica Sapienţei). Această voce s-a auzit de trei ori şi, în final, a ascultat-o. Ajunsă la uşa bisericii, a înţeles imediat de ce fusese îndrumată acolo: pe uşă era pus un anunţ, conform căruia, după Sfânta Liturghie, în acea zi de duminică, se mergea la moaştele Sfântului Ilie Lăcătuşu. Cu toată durerea de genunchi pe care o avea, s-a dus să se închine şi s-a bucurat nespus de mult.

Probabil se observă faptul că mă refer la părintele Ilie Lăcătuşu cu titulatura de sfânt. Din cele pe care le-am trăit, cu rugăciunile acestui mare sfânt şi mărturisitor al neamului românesc, s-a născut convingerea fermă a sfinţeniei sale, dincolo de ceea ce ochii pot să vadă atunci când privesc trupul lui cel plin de har şi de mireasmă.

Am început să mergem tot mai des la micuţa cameră unde este depus trupul sfântului şi ne-am împrietenit foarte tare cu fiica lui, Maria. În decembrie 2000, înainte de a merge acasă, la Sfântu Gheorghe, în judeţul Covasna, pentru sărbătorirea Naşterii Domnului, am trecut să luăm binecuvântare de la Sfântul Ilie. Era în data de 23 decembrie. Ca de obicei, am vorbit înainte cu doamna Maria ca să vină să deschidă uşa, iar împreună cu dânsa au mai venit vreo 15 închinători. Am intrat cu doamna Maria înăuntru, şi ea l-a rugat pe tatăl ei, sfântul, să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru ca

soţia mea şi cu mine să avem un copil, căci toate strădaniile noastre de până atunci în acest sens fuseseră fără succes. După câteva clipe ne-a spus (aici vreau să spun că, la început, mi s-a părut foarte straniu cum această femeie vorbea cu tatăl ei cel adormit, exista între ei o comunicare vie, nevăzută, directă; la început, am crezut că minte sau că are probleme psihice dar apoi, cu timpul, am văzut că era ceva adevărat, pe care nimeni nu-l vedea, însă se petrecea cu mila lui Dumnezeu): „Data viitoare când veţi veni să vă închinaţi, veţi fi de mână cu copilul vostru”.

Apoi ne-a spus: „Tata vrea să vă facă un dar de Crăciun”. Şi doamna Maria a luat un buchet de flori (trei garoafe, pe care le adusese o femeie atunci şi care au stat la picioarele Sfântului Ilie circa zece minute) şi ni l-a dat. Am plecat plini de bucurie şi, acasă, am pus florile la loc de cinste. Minunea a fost că au stat înflorite - noi doar le schimbam apa - până la Paştile anului următor, adică în luna aprilie.

După terminarea facultăţii (în 2001), ne-am întors acasă, iar după câţiva ani (în 2004) am plecat la studii de doctorat în Grecia, unde am stat până în august 2010, când ne-am întors acasă, la Sfântu Gheorghe. De multe ori am mai trecut prin Bucureşti şi am vrut să mergem la Sfântul Ilie - întotdeauna îl salutam şi i ne închinam de departe - însă niciodată nu am putut ajunge efectiv: ori era oră târzie, ori nu o găseam pe doamna Maria la telefon, apoi ea a trecut la Domnul şi nu am mai ştiut cum să luăm legătura cu familia, etc.

În primăvara anului 2010, de mână cu fiica noastră, Maria (de trei ani), am ajuns din nou la Sfântul Ilie, după ce vorbisem în prealabil cu ginerele lui, soţul răposatei doamne Maria. Şi iată cum, după atâţia ani, s-a împlinit ceea ce ne spusese atunci, în toiul iernii, fiica Sfântului Ilie Lăcătuşu.

De asemenea, am văzut, când am mers primele dăţi la Sfântul Ilie, o doamnă care lucra pe atunci la parlament - nu ştiu în ce funcţie, iar ea avea un mare necaz: avuseseră un accident de maşină, în urma căruia fiica ei, în vârstă de 18 ani, nu păţise fizic

nimic, dar sperietura a fost aşa de puternică, încât apoi i-a căzut tot părul, chiar şi genele şi sprâncenele. Au venit de 40 de ori, zilnic, la Sfântul Ilie Lăcătuşu - eu le-am cunoscut după cam a douăzeci şi cincea zi - iar minunea era clară: fata avea deja păr pe cap în lungime de aproape 2 cm.

De asemenea, la biserica Sapienţei, unde am slujit des ca diacon, atunci când nu făceam naveta acasă la sfârşit de săptămână (am fost hirotonit de preasfinţitul Ioan Selejan ca diacon în 25 decembrie 1999 şi am slujit ca diacon vreme de cinci ani), am cunoscut un om bătrân, paracliser, pe care Sfântul Ilie l-a vindecat de cancer la trahee. Părintele Cojoc poate da mai multe detalii despre el. Pe mine m-a impresionat faptul că stătea în altarul acela micuţ al bisericii, în partea stângă, în genunchi tot timpul slujbei şi tăia prescură şi plângea tot timpul, în linişte. L-am întrebat pe părintele ce este cu el şi mi-a spus că-l vindecase de cancer Sfântul Ilie şi acum privea fiecare zi a vieţii lui pământeşti ca pe un mare dar, pentru care mulţumea cu recunoştinţă şi cu lacrimi lui Dumnezeu şi Sfântului Ilie Lăcătuşu.

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi!

20 noiembrie 2010
(Preot doctor Ciprian-Ioan Staicu,
consilier cultural al Episcopiei Covasnei şi Harghitei)

„Eu o consider o minune”

Sună vag ceea ce vă voi povesti, însă eu o consider o minune a părintelui.

Data întâmplării nu o mai ştiu exact. Prin anul 2002-2003, auzisem de la cineva că s-au descoperit nişte moaşte în cimitirul Giuleşti. Am fost şi eu, o dată, mai mult

din curiozitate.

Apoi am mai mers deoarece vedeam că trupul părintelui era uscat, se slujiseră de către un arhiereu cele 40 de Liturghii de dezlegare, însă trupul nu putrezea, ba, din contră, rămânea uscat, galben-maroniu, răspândea bună mireasmă şi unii oameni spuneau că s-au vindecat minunat.

Într-una din zile, o duminică, am prins deschis la capelă, fiica părintelui Ilie Lăcătuşu, doamna Sabina, fiind de faţă. Era o zi senină de vară, caniculară chiar. Deodată, doamna Sabina ne anunţă să ne pregătim să plecăm deoarece părintele (Ilie Lăcătuşu) a anunţat-o că va veni o ploaie torenţială rece, cam într-o jumătate de oră. Ne-am uitat pe cer, nici un nor. Ne îndoiam de cele auzite, însă ne-am pregătit să plecăm pentru că doamna Sabina închidea capela oricum şi pleca. Am plecat împreună. Am prins un tramvai până la podul Grant. Nu am apucat să cobor din tramvai bine că a şi început o ploaie torenţială rece şi abia m-am putut adăposti sub pod. A plouat torenţial cam 20-30 de minute, timp în care apa începuse să curgă în şuvoaie pe stradă, iar eu m-am udat la picioare şi am zis că ar trebui să alerg în staţia tramvaiului 41, pentru că oricum mă udase ploaia. Am alergat până la 41, rugându-l pe părintele Ilie Lăcătuşu să mă ferească de ploaia aceea rece - aveam doar un tricou pe mine şi se putea lăsa cu o răceală la plămâni. În sfârşit, am ajuns acasă şi, în timp ce urcam scările, vedeam cu surprindere că hainele şi încălţămintea îmi erau uscate, deşi intrasem cu picioarele în apă până aproape de genunchi, sub podul Grant.

Poate sună cam ciudat, dar eu o consider o minune. Dacă veţi considera că poate fi publicată într-un fel, că nu pare ciudată, şi vă este de folos, eu v-o trimit cu drag. Doamne ajută!

(Daniel Ilie)

„Sfinții sunt vii, mai vii ca noi”

Doresc să vă transmit o minune pe care am trăit-o la părintele Ilie Lăcătuşu acum mai bine de opt ani.

Am mers cu un grup de creştini de la biserică, într-o duminică după-amiază, la mormântul părintelui. Ştiam că în acea zi venea fiica părintelui şi deschidea cavoul. După ce am stat la rând vreo 20 de minute, am intrat şi m-am apropiat de sicriul părintelui. M-am uitat la faţa lui şi avea ochii deschişi. Uimită, am observat că părintele mă urmărea cu privirea. Fiica părintelui mi-a spus: „Ia uite, te priveşte!”. M-am apropiat şi i-am sărutat mâna, şi am pus mâna mea pe cea a părintelui. Altă uimire - părintele avea mâna mai caldă ca a mea... Am ieşit emoţionată şi i-am spus unei prietene care aştepta şi ea să intre: „K., părintele mişcă ochii!”. Ea mi-a răspuns: „Ei, poate la tine...”. Când a intrat ea, s-a uitat special la ochii părintelui şi a văzut că avea ochii închişi, după ce i-a sărutat mâna s-a uitat iar, şi acum părintele avea ochii larg deschişi. Am mers la multe moaşte de sfinţi, dar aşa ceva eu nu am mai întâlnit! Dar nu este de mirare, căci sfinţii sunt vii, mai vii ca noi!

(Florentina Iordache)

„Dumnezeu a lucrat minunat prin sfântul Său”

Vreau să vă relatez o minune săvârşită de Sfântul Ilie Lăcătuşu. În anul 2008, mai exact în luna septembrie, am mers cu soţia pentru a face un set de analize (ea este

bolnavă de hepatită cronică, cu virus B şi D). Rezultatele au fost devastatoare: GPT avea valoarea de 540, iar limitele normale se situează între 20 şi 70. Menţionez că analizele le-am făcut în trei locuri şi toate arătau aceeaşi valoare. Deci am exclus posibilitatea unei greşeli. Acest GPT arăta starea ficatului. După câteva zile, am mers în Bucureşti să ne vizităm naşii. Atunci ne-am hotărât să mergem la Sfântul Ilie Lăcătuşu. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns şi a fost o mare binecuvântare. La o zi distanţă de pelerinajul la moaştele Sfântului Ilie Lăcătuşu, soţia mea şi-a repetat analizele. Am rămas muţi de uimire. GPT avea acum valoarea de 110, iar după câteva zile a ajuns în limite normale. Am uitat să menţionez că soţia mea se simţea foarte rău înainte de a ajunge la Sfântul Ilie Lăcătuşu. De a doua zi s-a simţit foarte bine. Noi credem că aceasta a fost o minune a Sfântului Ilie Lăcătuşu. Dumnezeu a lucrat minunat prin sfântul Său.

(Mihai Adrian)

„Pe mine m-a vindecat Sfântul Ilie Lăcătuşu"

Sunt Emanuela Merluşcă din Ploieşti şi vreau să vă mărturisesc despre ajutorul pe care l-am primit de la Sfântul Ilie Lăcătuşu.

În ianuarie 2008 am fost suspectată de scleroză multiplă. Pentru confirmarea

diagnosticului, am făcut o puncţie lombară prin care mi s-a recoltat lichid cefalorahidian. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că diagnosticul a fost infirmat. Lichidul cefalorahidian a fost clar, doar că a avut o presiune mai mare la recoltare decât de obicei. Bucuria însă mi-a fost umbrită de urmările acestei puncţii lombare. Am rămas cu dureri de cap severe, pentru care am urmat multe tratamente, fără rezultat. Aveam continuu stări de ameţeală, lipsă de concentrare, de atenţie, de memorare şi stare de somnolenţă. Am făcut RMN, iar medicii (radiologi, neurologi) mi-au spus că aceste dureri pot trece peste 2-4 luni sau chiar în câţiva ani. Ştiinţa medicală este neputincioasă faţă de aceste dureri postpuncţie, pentru că este oarecum afectat metabolismul electroliţilor la nivelul creierului.

După acest verdict, am căutat rezolvare la diferite sfinte moaşte, mergând şi pe la părinţi îmbunătăţiţi.

Fac o precizare: atât eu, cât şi părinţii mei suntem credincioşi practicanţi, avem părinţi duhovnici, mergem în diverse pelerinaje, mai ales în Moldova. Deci mai potrivit ar fi să spun că ne-am continuat rânduiala duhovnicească şi după această experienţă a mea, cu o intensitate mai mare însă.

Chiar părintele Justin Pârvu ne-a recomandat să mergem la mai multe mănăstiri, cu rugăciunea în minte şi în inimă, pentru a obţine vindecarea. În acel an, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns în Grecia (la Sfântul Nectarie, Sfântul Spiridon, Sfântul Apostol Andrei, Sfântul Cuvios David, Sfântul Paisie Aghioritul şi la multe alte sfinte moaşte), apoi în Ucraina (Lavra Poceaev, Kiev etc.). Starea mea fizică se îmbunătăţea oarecum, dar încă nu scăpasem de acele dureri. Pentru că Dumnezeu rânduise, într-un fel, să-mi cunosc sfinţii ţării mele.

Într-una din zile, o colegă de la serviciu îmi povesteşte despre moaştele Sfântului Ilie Lăcătuşu. Trecuse deja un an şi patru luni de când mă chinuiam cu acele dureri de cap. Am ajuns la sfintele moaşte dar, spre întristarea mea, am găsit racla închisă. Între timp însă, am citit câte ceva despre viaţa părintelui.

Pe 8 mai 2009, am ajuns din nou, singură, la sfintele moaşte, cu aceeaşi durere de cap. Au trecut apoi una, două, trei zile, iar după o săptămână am realizat că am scăpat de durere, după ce am trecut pe la Sfântul Ilie Lăcătuşu. Cu multă bucurie şi mulţumire în suflet, le-am dat vestea după o lună părinţilor, apoi prietenelor, cunoştinţelor. Apoi părintelui Justin. Nu voi uita niciodată bucuria cerească pe care am văzut-o licărind în ochii părintelui Justin când i-am spus: „Părinte, Sfântul Ilie Lăcătuşu m-a vindecat de durerea de cap!!!".

Acum Îi mulţumesc lui Dumnezeu că a rânduit să mă tămăduiască un sfânt român. Şi pentru că, încet-încet, am ajuns apoi la Aiud, unde am găsit alţi sfinţi grabnic ajutători în aceste vremuri grele.

Aceasta a fost minunea pe care am trăit-o eu şi pe care poate că nu am prezentat-o cu un talent scriitoricesc deosebit. Am dorit doar să fac cunoscut ajutorul grabnic pe care ni-l dau sfinţii români cinstiţi de noi.

Chiar dacă forurile pământeşti nu l-au canonizat încă pe părintele Ilie Lăcătuşu, sunt ferm convinsă că Dumnezeu l-a canonizat de mult în Împărăţia Sa.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate! O zi binecuvântată!

(Emanuela Merluşcă)

„Nici nu ştiţi ce binecuvântare este pentru noi că-i avem"

Nu ştiu dacă ceea ce mi s-a întâmplat mie se poate numi o minune. În urmă cu doi ani, în 2008, chiar de Sfântul Ilie, am mers la sfintele moaşte ale părintelui Ilie Lăcătuşu. A trebuit să-l aşteptăm pe ginerele părintelui pentru a deschide cavoul. Între

timp se formase o coadă destul de mare. În timp ce stăteam la coadă, îmi făceam griji că nu voi putea atinge sfintele moaşte; mie mi-au murit doi copii mici, şocul a fost atât de puternic, încât de atunci nu mai pot suporta să ating oameni morţi. Îmi construiam fel şi fel de scenarii cum să mă eschivez şi să reuşesc să trec fără să-l ating. Când am ajuns, n-am avut nici-o reţinere, absolut nimic, îmi era aşa de bine, era ca şi cum aş fi fost lângă o persoană foarte dragă... nu aş mai fi plecat de lângă el, cu toate că, până atunci, nu am avut evlavie deosebită la părintele Ilie Lăcătuşu, iar după ce m-am închinat şi am sărutat crucea, la fel cum a mai spus cineva înaintea mea, am avut impresia că s-a uitat la mine; eram cu o prietenă şi i-am spus şi ei, nu fără oarecare reţineri, să nu creadă că „am stat prea mult în soare", dar senzaţia că se uita la mine era atât de puternică, încât m-am uitat la ochii lui - ochii îi avea între-deschişi şi, chiar şi aşa, când mă uitam, simţeam în continuare că mă priveşte.

Îmi doresc să mai ajung la sfintele moaşte. Cei care nu aţi ajuns, nu mai lăsaţi să treacă timpul, nici nu ştiţi ce binecuvântare este pentru noi că-l avem.

(Valentina Stoian)

„Sfântul Ilie Lăcătuşu face mari minuni"

Este minunat ceea ce simţi atunci când mergi şi îi atingi moaştele. Mâinile lui sunt calde şi ţi se umple sufletul de linişte şi bucurie. Cea mai bună prietenă a mea, care îmi este şi naşă, s-a chinuit timp de zece ani să aibă un copilaş. Medicii nu îi dădeau prea multe şanse, însă, rugându-se la sfântul, a rămas însărcinată. Face mari minuni.

(Teodora)

„Misiunea sa nu s-a terminat"

Oare ce minune ar trebui să se întâmple pentru ca sfântul Ilie Lăcătuşu să fie canonizat şi să fie recunoscut sfânt? Cum oare să le deschidă Dumnezeu ochii şi poarta sufletului celor ce sunt în măsură să decidă acest lucru, când deja fiecare semn este o minune înfăptuită de sfânt, iar toţi cei ce au păşit spre mormântul părintelui, încă din primele clipe, nu-şi pot explica ceea ce simt şi ce se întâmplă cu ei? Nu mai vorbesc de clipa când intri pentru prima oară în lăcaşul sfânt unde se află moaştele părintelui şi de unde izvorăşte o mireasmă dumnezeiască şi sfântă, iar chipul său simţi că-ţi vorbeşte, într-un cuvânt, îi simţi prezenţa vie şi ajutorul pe care ţi-l dă necondiţionat, fie că eşti convins sau nu pentru ce te afli acolo. Oameni buni, creştini, cei care sunteţi cu adevărat creştini, chiar dacă sunteţi păcătoşi, căci aşa suntem, nimeni nu poate explica în cuvinte, oricât de dulce ar avea graiul, ce înseamnă, pentru cei bolnavi şi trupeşte, şi sufleteşte, existenţa moaştelor Sfântului Ilie Lăcătuşu.

Eu sunt convinsă că misiunea sa nu s-a terminat, iar Dumnezeu l-a hărăzit ca, şi după trecerea în rândul celor adormiţi, să facă bine, să ajute şi să aibă grijă de toţi aceia care îi cer ajutorul în fiecare clipă.

(Marusia)

„Am văzut un părinte care doarme”

La puţin timp după descoperirea moaştelor părintelui Lăcătuşu, am fost cu copiii mei la închinare. Am ajuns însă târziu, mai erau câteva persoane înaintea noastră, şi fata părintelui a hotărât că este târziu şi închide racla. Ne-am întristat că nu am mai ajuns (să ne închinăm), dar băieţelul meu, care avea cinci ani, s-a dus în fugă, a intrat înăuntru şi a sărutat mâna sfântului. „Cum arată?”, l-am întrebat noi, cele de afară. El ne-a spus: „Am văzut un părinte care doarme”. Nici o clipă nu a crezut că este un părinte adormit întru Domnul. Şi mi-a venit în minte: „Din gura pruncilor auzim adevărul”.

(Cristina Catrina)

„Îi mulțumim că este sănătoasă”

Fericitul Ilie Lăcătuşu ne-a ajutat şi pe noi, nişte păcătoşi de rând, la însănătoşirea fetiţei noastre, care acum are nouă ani şi care, la naştere, era diagnosticată cu defect congenital pe cord. Îi mulţumim că este sănătoasă şi îl rugăm s-o ocrotească cu

rugăciunile sale, acum, şi pe cea de-a doua fiică a noastră. Dumnezeu să ne aibă în pază pe toţi.

(Laurenţiu Sarandi)

„Am văzut o minune”

Încă de când am aflat de modul în care a fost descoperit trupul părintelui Ilie Lăcătuşu, am avut certitudinea că mă aflu în faţa unui sfânt!

Văzând primele fotografii apărute în presă, m-am entuziasmat, spunând celor din jur: „Este extraordinar: în zilele noastre, printre noi, având familie şi copii, mai pot apărea sfinţi. Cred că este primul sfânt român descoperit întreg în România!”.

Am încercat să găsesc, beneficiind doar de informaţii vagi şi confuze, cimitirul şi mormântul unde se afla părintele Ilie. Şi am reuşit. Agitaţia febrilă a acestei descoperiri a fost repede înlocuită de o pace adâncă, ce s-a revărsat asupra mea şi asupra celor cu care eram.

Entuziasmul zgomotos de la aflarea criptei în care, prin geam, se putea vedea trupul părintelui acoperit cu veşmintele preoţeşti nu a ţinut multă vreme. Cei prezenţi au fost cuprinşi de o linişte meditativă şi pioasă. Cuvintele rugăciunii au izvorât imediat din inima fiecăruia dintre noi, învăluiţi fiind de mirosul deosebit ce răzbătea dincolo de uşa criptei.

M-am întors de mai multe ori la mormânt, dar abia la parastasul din Sâmbăta Morţilor am putut să intru în criptă - cu acordul şi în prezenţa familiei - avertizaţi fiind în prealabil (eram cu un prieten, absolvent de Teologie) de fiica părintelui Ilie, care ne-a spus: „Uitaţi-vă, de câte ori intru la el, tata deschide ochii”. Am văzut cât se poate de clar (eu şi prietenul meu) că părintele a deschis ochii larg, părând că ne priveşte. Am văzut o minune!

Sărutându-i de mai multe ori mâinile, nu am avut nici-o clipă senzaţia că mă aflu în contact cu trupul unui mort ci, dimpotrivă, trupul unui bătrân slab adormit, cu înfăţişare cucernică. De altfel, la parastasul de un an de la aflarea moaştelor, chiar şi episcopul locului, preasfinţitul Teodosie Snagoveanul, după ce a citit rugăciunea arhierească de dezlegare, văzând că părintele a rămas la fel de întreg şi binemirositor, a afirmat: „Părintele Ilie este sfânt. Fără nici o îndoială!”.

(Claudiu Dragomirescu, Bucureşti)

„Acum ne veghează din Împărăția Cerurilor”

Una dintre cele mai frumoase veşti, pe care le-am auzit în viaţa mea, a fost descoperirea moaştelor întregi şi binemirositoare ale părintelui Ilie Lăcătuşu, în iulie 1998.

Citisem multe cărţi despre închisorile comuniste, cunoscusem foşti deţinuţi, eram interesat de problema sfinţeniei în închisorile comuniste.

Cum am aflat că moaştele părintelui Ilie Lăcătuşu au fost descoperite neputrezite, m-am grăbit să mă duc la părintele Justin Pârvu, pentru a-i comunica vestea. Părintele m-a primit cu mare bucurie, i-am luat atunci şi un scurt interviu despre cum ar trebui cinstit părintele Ilie. A spus că putem să ne rugăm părintelui Ilie, chiar dacă nu este canonizat.

După aceea, întors în Bucureşti, am reuşit să ajung la moaştele părintelui Ilie, împreună cu un prieten, Claudiu Dragomirescu. Când am intrat în criptă, primul lucru a fost să mă uit la ochii părintelui. Voiam să văd dacă erau închişi sau deschişi. Ochii erau închişi. Am pus capul pe mâinile părintelui, să mă rog să mă întărească în lucrarea de propovăduire a sfinţeniei noilor mucenici - pe vremea aceea, în toamna lui 1998, subiectul era tabu.

Când am ridicat capul, am rămas surprins. Părintele avea ochii larg deschişi. Nu se uita spre mine, cum am auzit că a făcut cu alţii, dar ochii erau deschişi. Am rămas şocat, l-am spus prietenului meu: „A deschis ochii!”. A văzut şi el. Am simţit că Dumnezeu ne dă acest semn pentru a ne spori evlavia faţă de părintele Ilie şi faţă de noii mucenici.

Ulterior, am întocmit un memoriu pentru canonizarea părintelui Ilie Lăcătuşu. Apoi am luat legătura cu câteva asociaţii ortodoxe şi cu cea a foştilor deţinuţi, care au sprijinit iniţiativa mea. Memoriul a fost depus la Arhiepiscopia Bucureştilor, care a dat şi un răspuns prompt şi „îmbucurător”.

În urma depunerii memoriului respectiv, am fost primit în audienţă la preafericitul patriarh Teoctist, împreună cu părintele Galeriu şi cu un fost deţinut politic.

Au trecut mai mult de zece ani de atunci şi încă nu am auzit să se pună în mod deschis problema canonizării părintelui Ilie Lăcătuşu. Dar în această perioadă am auzit despre multe minuni săvârşite de el. Doctoriţa de familie de care aparţin mi-a spus că ştie două cazuri de vindecări de cancer săvârşite după rugăciuni către părintele Ilie.

Am auzit şi lucruri care mi s-au părut exagerate, dar şi multe lucruri adevărate. Pentru mine nu contează decât modul în care Biserica judecă lucrurile. Dacă părintele ar fi murit în închisoare, ar fi putut fi canonizat imediat, întrucât a murit mărturisind credinţa ortodoxă.

Dar, întrucât a murit după ieşirea din închisoare, Biserica trebuie să cerceteze amănunţit viaţa sa, înainte de a-l canoniza.

Oricum, indiferent că va fi canonizat mai devreme sau mai târziu, părintele Ilie este sfânt încă de când a părăsit această lume. Iar acum ne veghează din Împărăţia Cerurilor.

(Danion Vasile)

Amintiri de neuitat

Mă numesc Rădulescu Sofia-Carmen, am 70 de ani şi, cu mult respect, vă scriu despre întâlnirea mea, pe care nu o voi uita niciodată, cu părintele Ilie Lăcătuşu.

În anul 2002, după mulţi ani de suferinţă, am divorţat de tatăl copiilor mei, tată care nu a avut milă şi dragoste pentru ei. Am adunat toate suferinţele şi răul în sufletul meu, m-am îmbolnăvit de diabet. La toate acestea s-a mai adăugat şi nedreptatea care mi s-a făcut în timpul procesului de divorţ. Din această cauză, mi-am pierdut memoria de care aveam nevoie. În timp ce coboram cele patru etaje ale blocului în care locuiam, uitam tot.

Cu o hârtie deja scrisă, ca să ştiu unde trebuia să merg, am fost să-mi iau pastilele pentru diabet şi atunci am văzut pe o bancă două femei, dintre care una plângea

de ţi se rupea sufletul, iar cealaltă o îndruma către părintele Ilie din Giuleşti, la care să se roage din tot sufletul, pentru că o va ajuta. Doar atât am putut înţelege şi memora atunci.

L-am căutat mult, dar l-am găsit şi m-am rugat prin uşa închisă ca bunul părinte să mă ajute să-mi recapăt memoria, să nu-mi las copiii pe drumuri, cu un tată căruia nu-i păsa de ei. M-am rugat din tot sufletul şi, când m-am ridicat, am simţit un val de căldură trecând pe deasupra capului. M-am uitat în jurul meu, însă nu am văzut decât o bătrână care schimba apa la florile părintelui. Am îngenuncheat iar şi m-am rugat din nou. După ce m-am ridicat, am întrebat bătrâna când se deschide uşa, iar aceasta mi-a răspuns că duminică vine fata dânsului, „Dumnezeu să-l odihnească!”. Mi-a mai spus să vin cu o floare. Am plecat de acolo de parcă eram dusă de cineva pe sus şi, deşi locuiam foarte departe de zona Crângaşi, am ajuns repede acasă şi eram foarte liniştită, sigură pe mine însămi. M-am apucat de treburile casei, iar în restul zilei nu au mai fost deloc probleme. În acea noapte l-am visat pe părintele Ilie, care îmi spunea: „Vino şi roagă-te ori de câte ori ai nevoie de ajutor, însă intră înăuntru, să nu-ţi fie teamă de mine”.

Cu o floare în mână, m-am dus să mă rog la părinte. M-am aşezat duminica următoare la rând şi, când am ajuns mai aproape, am văzut poza celui care îmi apăruse în vis, iar atunci am exclamat cu bucurie că este cel care mi-a vorbit şi m-a chemat la el să mă rog. Când am ajuns în dreptul părintelui, fiica dânsului mi-a spus că a vorbit şi cu dânsa şi i-a spus că va veni o femeie necăjită. Am fost lăsată să intru la el şi am primit poza părintelui drept amintire.

De atunci, am început o nouă viaţă. Mergeam în fiecare duminică, mă rugam ore întregi şi cunoşteam oameni care veneau să se roage. Am dat şi altora câte o poză a părintelui. Au fost şi zile grele, în care nu aveam ce pune pe masă pentru copii, dar părintele mi-a apărut în vis şi mi-a spus să mă rog şi să nu mă mai plâng niciodată din cauza banilor, pentru că voi avea un trai decent. Toate bucuriile mele le împărţeam duminica cu prietenele pe care le cunoscusem la părintele în cei cinci ani de când veneam.

Am trecut printr-o perioadă foarte grea cu unul dintre cei şase copii ai mei. Am sperat că se va face bine, m-am rugat la părintele şi am pus florile pe perna copilului. După luni de zile de luptă cu boala, copilul meu s-a întremat. Îi mulţumesc din tot sufletul bunului părinte Ilie pentru că m-a ascultat şi m-a ajutat. Ştiu că, atât timp cât voi mai trăi, el va fi alături de mine şi la bine, şi la rău.

Doamne ajută!

(Sofia)

„Am avut încredere că părintele ne ajută"

Mă numesc Tatiana Tătărcan, sunt domiciliată în localitatea Botoşani, actualmente locuiesc în Italia. Încerc cât mai pe scurt să vă scriu despre minunea pe care părintele Ilie Lăcătuşu a făcut-o cu familia mea. Era în anul 2003, când, disperată de situaţia financiară în care ne găseam - rămăsesem fără serviciu eu şi soţul, aveam o fată studentă, căsătorită, care aştepta un copil, ginerele şi el era student dintr-o familie modestă, altă fată, elevă în ultimul an de liceu - cu multe datorii în spate, am început a bate drumurile mănăstirilor pentru rugăciune. Toată viaţa noastră am căutat mereu ajutorul Domnului, prin intermediul rugăciunilor şi plata slujbelor la biserici şi mănăstiri, şi totdeauna Domnul ne-a miluit. Aşa că şi în acel moment greu am fost la Mănăstirea Petru Vodă, la părintele Justin; el ne-a încurajat, şi acum, după ani de zile, ne-am dat seama că datorită rugăciunilor lui către părintele Ilie Lăcătuşu s-a întâmplat minunea.

Între timp, soţul meu plecase în Spania în căutare de lucru dar, la plecare, a

mers să ia binecuvântare de la duhovnicul nostru, părintele Ioan de la Mănăstirea Popăuţi din Botoşani, care i-a dat un pliant cu sfaturi duhovniceşti, cu icoana Sfântului Mărturisitor Ilie Lăcătuşu, cu recomandarea de a o lua cu el în Spania. Noi am privit-o, dar nu mai auzisem de el şi, practic, spre ruşinea noastră, nu am dat mare importanţă atunci, ba, pe deasupra, a şi uitat-o acasă. Bineînţeles că, ajuns acolo, nu găsea nimic de lucru, şi atunci mi-a spus să-i trimit prin poştă pliantul cu părintele. În ziua în care am pus la poştă pliantul, şi-a găsit de lucru, dar nu prea câştiga bine. Eu, rămasă în ţară, am continuat rugăciunile şi pelerinajele la mănăstiri, am fost iar la părintele Justin şi, nu mult după aceea, am avut un vis în care mi se spunea că, dacă vreau să scap de necazuri, să merg la Bucureşti, să-l caut pe părintele Ilie Lăcătuşu, fiindu-mi repetat de trei ori numele său. Vreau să precizez că nu am făcut atunci nici o legătură cu pliantul şi nu am reţinut că era vorba despre sfântul din pliant. Complet ignoranţi!!! (iartă-mă, părinte!)

Ducându-mă la părintele Ioan, duhovnicul nostru, cu sfială i-am spus de vis, pentru că el nu ne permitea să credem în visuri, dar a fost un vis deosebit şi ceva mă îndemna să-i spun. El m-a binecuvântat imediat de drum şi mi-a spus că moaştele sunt la cimitirul Giuleşti, să merg imediat. A fost totul o minune apoi, pentru că nu aveam nici bani de drum, dar s-au orânduit toate de la Dumnezeu, cu rugăciunile părintelui Ilie - am găsit bani, am fost la moaştele sale, într-o lună de zile eram şi plecată în Italia. Acolo mi-am găsit de lucru imediat, mi-au făcut toate actele, nu am stat nici o zi ilegal în Italia; ştiţi că atunci era greu cu vizele de lucru, dar la mine s-au făcut toate ca pe roate, mi-am plătit în câteva luni toate datoriile, care erau de ordinul multor milioane, încât, la un moment dat, cineva din familie mi-a spus că este mare minune să-mi împrumute persoane străine atâţia bani cu încrederea că eu îi voi înapoia vreodată. Apoi, după numai zece luni, familia la care am lucrat atunci mi-a chemat şi soţul, i-a făcut şi lui actele legale, am şi locuit la ei doi ani şi jumătate fără să plătim chirie.

În fiecare an de atunci, când mergem în concediu în ţară, mergem să ne

închinăm la moaştele părintelui llie, ca să-i mulţumim pentru ajutor. Aşa am cunoscut-o şi pe fata dumnealui (Dumnezeu s-o ierte), venea special pentru noi şi ne deschidea chilia pentru închinare, deşi noi nu o contactam înainte. Ea ne-a spus că este inexplicabil cum reuşeşte să fie în contact permanent cu părintele, şi acesta îi spune când să meargă la cimitir, că o aşteaptă cineva. Odată era în criptă şi ne-a chemat din mulţime, spunându-ne că ea ştie cine vine cu gânduri curate şi pentru ce vine, aude tot ce vorbim noi afară; atunci ne-a dat o cărţulie cu icoana Maicii Domnului şi a părintelui pe coperte, care conţine două paraclise şi este editată de Mănăstirea Petru Vodă şi ne-a spus aşa: „Tatăl meu a spus să citiţi în avion rugăciunile". Dar ea nu avea de unde ştii că noi avem bilet la avion şi că în acea zi ne duceam în Italia. Ajunşi la bordul avionului, am scos amândoi cărticelele şi ne-am pus pe citit. Deasupra Croaţiei am avut parte de o furtună groaznică, care a scuturat avionul din toate încheieturile, de au încremenit toţi, personalul avionului era speriat de groază, nu se auzea un sunet şi noi am putut citi în linişte paraclisele Maicii Domnului. Ne-am speriat şi noi, dar am avut încredere că părintele ne ajută şi vom scăpa cu bine. De atunci nu ne mai despărţim de acele cărticele, care sunt binecuvântate de părintele Ilie.

Am enumerat numai câteva dintre minunile părintelui Ilie Lăcătuşu, dar noi simţim mereu ajutorul lui şi sperăm că ne va ajuta să ne întoarcem la timp acasă. Deci, în final, Îi mulţumim lui Dumnezeu şi Maicii Domnului pentru ajutorul dat pentru rugăciunile Sfântului Mărturisitor Ilie Lăcătuşu. Sper ca mărturisirea noastră să vă fie de folos, să fie spre slava lui Dumnezeu şi spre ajutorul oamenilor.

Cu stimă, Tatiana Tătărcan, cu asentimentul soţului meu, Milucă.

(Tatiana Tătărcan)

Sfântul Ilie Lăcătuşu - grabnic ajutătorul oamenilor săraci

Mă numesc Beucă Tudora-Marinela, am treizeci şi nouă de ani, sunt căsătorită şi am doi băieţi, unul de şaisprezece, celălalt de doisprezece ani.

În urmă cu patru ani, băieţelul meu de doisprezece ani, cel mic, a fost diagnosticat cu prolaps anal şi urma să-l operez, dar, o, minune! Venind la părintele Ilie Lăcătuşu, nu a mai fost necesar să-l operez, deşi fusese diagnosticat de patru chirurgi şi internat pentru investigaţii. S-a făcut bine. Atunci era în viaţă doamna Sabina, fiica părintelui, care mi-a zis că n-o să-l operez.

În urmă cu nouă ani, în 2002, am fost în şomaj şi nu mai aveam spor la nimic. Nu mai aveam bani de chirie, nici de pâine sau mâncare şi, ducându-mă la părintele Ilie Lăcătuşu, am găsit serviciu, a venit soţul cu bani. Tot cu ani în urmă, plângeam la părintele Ilie, mă rugam şi îi spuneam că nu am bani nici de bilete de tramvai ca să vin la

el şi, întorcându-mă de la el, pe drum, în interiorul cimitirului, la o cişmea, am găsit trei bilete de tramvai, intacte.

Acum am fost în şomaj şi, negăsind de lucru, am venit la părintele Ilie Lăcătuşu, m-am rugat şi am găsit serviciu.

(Beucă Tudora-Marinela)

Părintele Ilie i-a găsit Ramonei un loc de muncă

Mă numesc Ramona şi locuiesc în provincie. L-am descoperit pe Sfântul Ilie Lăcătuşu căutând pe internet cu disperare o ieşire grabnică din problemele grave cu care mă confruntam (diabet, obezitate, pancreatită, epuizare psihică, lipsa banilor şi a unui loc de muncă). Sfântul Ilie a vrut ca eu să-l cunosc pe C., un om inteligent şi minunat, care m-a ajutat să duc rugăciunea la părintele printr-o scrisoare. Menţionez că nu am avut bani să ajung la Bucureşti.

Acum mă aflu în Anglia la muncă. E un job pe placul meu şi cu reuşită, datorită ajutorului primit de la părintele Ilie. Vă îndemn pe toţi să cereţi ajutor acestui mare sfânt, a cărui rugăciune este neîncetată, aşa cum a fost şi când se afla în închisorile comuniste: era un om care vorbea foarte puţin şi făcea foarte mult. Dumnezeu şi Sfântul Ilie Lăcătuşu să vă ajute pe toţi.

(Ramona)

Căutând Izvorul Vieții

M-am născut într-o familie creştină, ortodoxă, cu vechi tradiţii moştenite. Bunicii mei, Draghia şi Stana, mi-au insuflat dragostea de Dumnezeu şi de aproapele. Trăirea lor mi-a marcat viaţa, deşi nu frecventau biserica, din cauza condiţiilor impuse de regimul comunist.

În anul în care venisem din armată, înainte de lovitura de stat (revoluţia din 1989), am aflat de nişte miracole la o fântână din satul Zmeeni de lângă Buzău. Am mers acolo deoarece venea multă lume şi am venit cu apa de la acea fântână, cu obiecte de cult, cruce, icoane, dar acestea nu mi-au săturat sufletul. După puţin timp, au venit cei dintr-o sectă religioasă neoprotestantă cu cărţi şi broşuri, iar eu, necunoscându-mi credinţa şi acceptând să stau cu ei la discuţii, am căzut în capcana lor.

Din această mândrie - mă mândream că acum ştiam ceva din Biblie, litera ei, mai exact - am stat şapte ani în această închisoare a ereziilor. În toţi aceşti ani, familia mea a avut foarte mare răbdare cu mine. Cam prin anul 2000, tata a aflat că unchiul său,

părintele Ilie Lăcătuşu, care a fost deshumat, are sfinte moaşte.

Mătuşa noastră, Sabina, m-a ajutat să vin la tatăl său să mă închin. Eu nu credeam în sfinţi, deoarece eram îndoctrinat cu erezii şi nu mai credeam nici în puterea dătătoare de viaţă a sfintei cruci. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar deodată mi s-a luat un văl de pe minte şi inimă şi am început să văd că nu sunt pe drumul cel drept al lui Dumnezeu. Atunci m-am retras din sectă şi am mers cu ai mei la părintele Ilie Lăcătuşu, să ne închinăm şi să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru toate darurile Sale. Aşa am revenit acasă, ca fiul cel risipitor, în Biserica Ortodoxă şi Îl laud neîncetat pe Dumnezeul nostru Iisus Hristos, pe Maica Sa, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, şi pe toţi sfinţii Săi.

Fata părintelui Ilie, tanti Sabina, ne spunea despre părintele că, atunci când era la Canal, au vrut să-i omoare comuniştii şi toţi veneau la el să-i ceară sfat, iar el le-a spus să se roage toată noaptea ca Dumnezeu să-i izbăvească. Şi, într-adevăr, a doua zi s-a întâmplat minunea, Dumnezeu a făcut astfel încât comuniştii nu i-au mai omorât.

Vărul meu Ştefan mi-a povestit despre părintele Ilie că, atunci când mergea la el, îl găsea citind şi rugându-se. Era foarte retras, blând, iertător.

(Valentin Cucu, 42 ani, profesor, rudă cu părintele Ilie Lăcătuşu)

Intervenții minunate

Încă din anul 2004-2005, fratele meu, Clănţău Petrică, din Slobozia, îmi spunea să merg la sfintele moaşte ale părintelui Ilie. Văzând că eu nu m-am dus să mă rog la sfântul, a venit el cu mine, şi, împreună, ne-am rugat la sfintele moaşte în prezenţa doamnei Sabina, fiica părintelui.

Eu am continuat să merg mai des, auzind multe lucruri frumoase. Părintele Ilie i-a spus într-o bună zi doamnei Sabina să aibă grijă că în ziua următoare o să vină nişte ţigănci care urmăresc să-i ia din oseminte ca să facă farmece şi să nu deschidă racla. În acea zi era multă lume, femei mai multe. Una dintre ele, pe care am cunoscut-o cu altă ocazie, mi-a arătat la gât şi la faţă o urmă, un semn ca o cicatrice roşiatică. Doamna fusese în ziua când ţigăncile au făcut scandal că nu erau lăsate să intre la părintele. Această doamnă a sărit în ajutorul doamnei Sabina şi le-a îmbrâncit pe ţigănci, fapt pentru care ţigăncile au ameninţat-o că o omoară. Ajunsă acasă, s-a trezit pe faţă cu pete negre, tuciurii, pe obraz şi pe gât. I-a telefonat doamnei Sabina şi i-a spus ce a păţit. Doamna Sabina a chemat-o să se roage la sfintele moaşte, în scurt timp a dispărut negreala, dar au rămas semnele, pielea era slab roşiatică.

În luna aprilie 2010, fratele meu Petrică a fost diagnosticat cu tumoră la plămânul drept, de circa 12 cm, la Spitalul Nasta. Doctorii nu au riscat o operaţie. Am ajuns la Spitalul Oncologic Fundeni unde, în urma tratamentelor citostatice făcute, tumora a scăzut la cinci-şase centimetri.

În această situaţie, doctorul Horvath a zis: „Ce facem?”. La care fratele a zis: „Merg pe mâna dumneavoastră, cu încredere în Bunul Dumnezeu”. Operaţia a durat vreo şase ore, şi i s-au extirpat tumora şi lobul superior al plămânului drept. Au urmat trei luni de zile de citostatice şi tomografii, din care s-a constatat o reuşită...

(Vasile Clănţău)

Oare mulțumim cum se cuvine?

Sunt un păcătos care a beneficiat de ajutorul părintelui Ilie Lăcătuşu. În anul 2008, mergând la o cunoştinţă, m-a întrebat: „Gheorghe, nu vrei să mergem la părintele Ilie?”. Zic: „Da”.

Cu ani de zile în urmă, auzisem de moaştele părintelui Ilie, dar parcă ceva mă ţinea ca să nu ajung la dânsul. La începutul postului Paştelui, i-am spus duhovnicului meu: „Părinte, am auzit de moaştele părintelui Ilie Lăcătuşu, vreau să merg şi eu la dânsul. Vreau să-mi schimb serviciul”. La locul vechi de muncă, eram într-o stare de stres care nu se poate descrie. Nu îi acuz pe cei cu care am lucrat. După prima săptămână a postului, am mers la cimitir în Giuleşti. Duminică de dimineaţă, pe la ora nouă.

Nu ştiam programul când se putea intra la sfintele moaşte. Am aşteptat până a venit domnul Aurel şi m-am rugat. Am rămas mut: nu văzusem sfinte moaşte întregi decât la televizor.

La sfatul duhovnicului, am făcut zilnic patruzeci de metanii şi Acatistul-

paraclis al Maicii Domnului. În acel post am mai mers de câteva ori la părintele Ilie. Îmi puneam întrebarea în mintea mea bolnavă: „Cum, Doamne, găsesc eu alt serviciu, nu cunosc pe nimeni ca să mă ajute!”.

O, minune mare! În Săptămâna Patimilor, în Joia Mare, au venit dimineaţa doi colegi de la fostul loc de muncă şi mi-au zis: „Nu vrei să-ţi schimbi serviciul? Ţi-am găsit ceva mai bun. Te duci?”.

Am primit numărul de telefon al persoanei la care trebuia să merg. Am sunat-o marţi, de Paşte, m-am întâlnit cu ea şi, în decurs de cincisprezece zile, am fost la un nou loc de muncă.

Părintele Ilie Lăcătuşu a mai făcut o minune, cu fata mea. Am o fată de douăzeci şi patru de ani. În anul 2009 avea un prieten. Azi la el, mâine la el... Îi zic tot în postul Sfintelor Paşti: „Măi, fată, nu vrei să-i spui prietenului tău ca, după Sfintele Sărbători sau de Paşti, să vină cu mama lui ca să ne cunoaştem cu toţii?”. A plecat la el şi, cum i-a spus de căsătorie, n-a vrut să mai audă de ea.

M-am rugat la părintele Ilie ca să mă ajute, eram într-o situaţie delicată. „Părinte, te rog, ajută-mă ca să se limpezească situaţia!”. Era într-o zi de duminică. Era a treia oară când mă rugam. Când am plecat de acolo, fata m-a înştiinţat care este situaţia: totul se terminase. Prietenul ei nu o mai voia.

La mine situaţia este mai delicată. De câte ori sunt supărat şi amărât, vin la părintele Ilie Lăcătuşu şi mă rog: „Părinte, îţi mulţumesc pentru ajutor, te rog, ajută-mă!”. Când plec pe drum, cât aş fi de supărat, până ajung acasă mă liniştesc.

Oare mulţumim lui Dumnezeu şi Sfântului Ilie cum se cuvine?

(Tache Gheorghe, Bucureşti)

„Credeți-mă, face minuni”

Oameni buni, sunt o creştină credincioasă şi nu prea. Vă rog să mă credeţi că eu am fost de două ori la Sfântul Ilie Lăcătuşu, şi toate dorinţele pe care mi le-am pus s-au îndeplinit. M-am rugat să am un copil şi, într-o lună de zile, am rămas însărcinată, după şase ani de rugă. Credeţi-mă, face minuni, nu trebuie decât să credeţi în el, în Maica Domnului şi în Bunul Dumnezeu.

(Annee)

Ajutor în necazuri

Da, am fost acolo în Giuleşti, la cimitirul unde este îngropată şi bunica mea. Moaştele Sfântului Ilie erau într-o capelă mică. Nu ştiam exact ce trebuie făcut, dar nişte femei care vegheau acolo m-au sfătuit să vin de câteva ori şi să strecor un bileţel printr-o crăpătură în perete cu rugăciunea mea, apoi să dau de pomană şi, în ultima zi, să merg să mulţumesc. Nedumerită, am întrebat: „La cine să dau? La săraci?”. Femeile au zâmbit şi au zis: „Poţi să dai şi la bogaţi, că tot săraci sunt şi ăia”. Am făcut întocmai şi, în acea vară, Sfântul Ilie mi-a ajutat să intru la facultate; de asemenea, m-am vindecat de o boală de piele de care sufeream de vreo doi ani.

Şi verişoara mea, care se afla într-o situaţie total deznădăjduită, din cauza unor mari necazuri, a mers şi ea şi s-a rugat. Acum, după nouă ani, ea este bine, are un serviciu bun şi îşi întreţine cele două fete.

(Sica)

„Părintele deschide ochii şi te priveşte”

Susţin şi eu ceea ce scrie părintele Ioan de la Rarău (despre moaştele părintelui Ilie). Este complet adevărat. Prima dată când am intrat şi eu la părintele Ilie, fiind de faţă fiica dânsului, m-am uitat la părintele, iar părintele, cu ochii mari, albaştri, se uita la mine. Am scuturat din cap, mi-am zis că mi se pare, dar fiica dânsului mi-a zis: „Ia

uitaţi-vă, vă priveşte." M-am aplecat să-i sărut mâna şi mi-am pus mâna mea pe cea a părintelui. Mâna mea era rece, iar a părintelui era caldă!! Părintele mă urmărea în continuare cu privirea şi m-a urmărit până am ieşit. La ieşire, i-am zis unei prietene, care mai avea vreo două persoane până să intre la părintele: „Kati, părintele deschide ochii şi te priveşte". Dar ea mi-a zis: „Ei, vezi de treabă, poate s-a uitat la tine, dar la mine sigur nu se uită!". Când a intrat, s-a uitat special la ochii părintelui, şi erau închişi. După ce i-a sărutat mâna, s-a uitat iar la ochii părintelui, şi erau larg deschişi, uitându-se la ea.... Am plecat de acolo cutremurate şi convinse că este un mare sfânt şi, totodată, un sfânt foarte viu şi neobişnuit...

„Mâinile părintelui erau calde şi moi"

Şi eu am fost la părintele Ilie Lăcătuşu în urmă cu vreo doi ani. Referitor la mărturia părintelui Ioan de la Rarău cu privire la mâinile părintelui (Ilie), şi eu am observat acelaşi lucru. După ce m-am închinat, am cerut permisiunea să-i sărut mâinile, pentru că aveam o sfială, iar după ce am primit-o şi i-am sărutat mâinile, am simţit acelaşi lucru minunat: mâinile părintelui erau calde şi moi ca ale unui om în viaţă. Însă, deşi am simţit aceasta chiar din clipa când i-am sărutat mâinile, nu am conştientizat minunea decât mai târziu, când am şi spus altora. O prietenă apropiată mi-a confirmat că a simţit şi ea acelaşi lucru.

Părintele este un sfânt mare. Dumnezeu să-l odihnească cu cetele sfinţilor Săi.

Amin!

(Iulian M.)

Trei femei mărturisesc

a) Locuiesc aici, în acest cartier, de patruzeci de ani. Am fost la Sfântul Dumitru o dată, chiar de Sfântul Dumitru. Când am venit de acolo, erau trei călugări şi o călugăriţă care voiau să ştie cum o iau spre Giuleşti, ca să ştie cum ajung la cimitir, aici. Şi, cum-necum, au ajuns aici. Şi eu am văzut faza: o târau pe călugăriţă, s-o aducă până în faţa uşii. Şi ea nu voia, vorbea vrute şi nevrute, parcă avea pe satana în ea. Şi o femeie care îngrijeşte pe aici (la mormânt) i-a zis: „Puneţi-o să stea în genunchi, să ziceţi *Tatăl nostru* pentru ea”. Şi au mers cu ea de trei ori aşa, au târât-o de trei ori. Pe urmă şi-a revenit. Pe urmă ea se ruga, zicea: „Doamne, iartă-mă pentru ce-am zis!”. Pentru că a zis multe, multe împotriva lui Dumnezeu şi a sfintei credinţe. Şi au plecat cu ea aşa.

Am un ginere care a lucrat la armată şi a fost ars într-o misiune. Şi-a revenit băiatul şi a început serviciul. După vreo şase luni de zile, a început să se înroşească pe unde a fost ars. Şi, venind dintr-o misiune, când i s-au făcut analizele la Casa Poporului, a găsit că avea cancer la gură. Şi a început calvarul! Şi atâtea analize, şi... până a ajuns de-i luau de pe mâini şi-i puneau aici... Până la urmă, a murit. Dar până să moară, auzise şi fata mea, şi am venit cu fata mea şi cu nepotul, şi ne rugam. S-a rugat ăla micu’, avea cinci ani atunci, dar zicea: „Sfinte Ilie, iartă-l pe tatăl meu! Iartă-l pe tatăl meu, că-i tare bolnav!”. Vă spun sincer că a mai durat aproape două luni de zile şi l-a iertat Dumnezeu, şi a murit.

După un an de zile, soţul meu - care era bătrân, avea 61-62 de ani - nu mai venea acasă. Ştiam că are combinaţii - el, fiind şofer, veşnic avea combinaţii, dar nu ştiam

că are o combinaţie în Giuleşti şi cine este şi cum este. Fără multe certuri, fără nimic, a plecat, fără motiv. Şi i-am dat de toate, lucruri şi de toate, şi a plecat. Pe urmă, am început să-mi dau seama că nu trebuia să-l las să facă acest lucru, deoarece, ca oameni bătrâni, ai acolo o casă, ai un rost, şi pe urmă trebuie să le împărţi cu cine nu se cuvine. Şi atunci am început să mă duc prin biserici, să mă rog. Într-una din zile, după vreo două luni de zile - bine, că veneam mereu la Sfântul Ilie - într-o duminică, am venit şi era deschis. Şi m-am rugat de fata dânsului, a Sfântului Ilie, să-mi dea voie să intru, să pun şi eu mâna pe sfântul, să mă rog. Nu putea să-mi dea, că erau foarte mulţi bolnavi, şi era un preot care era în faţă. Şi i-am zis să-mi dea voie să pun mâna mea pe preot, şi preotul să pună mâna pe Sfântul Ilie, şi să mă rog să mă ajute. Nu ştiu ce m-am rugat, nu ştiu ce am zis, dar mi-a dat putere. Am găsit linişte şi pace şi, după câtva timp, soţul meu s-a întors acasă.

Îi mulţumesc Sfântului Ilie că m-a ajutat şi la operaţii, cu fetele mele, şi la operaţia fetei mele celei mici, şi la operaţia cealaltă, şi la operaţia mea cu piciorul... De câte ori vin aici, ne rugăm şi ne ajută. Ne ajută foarte mult. Ajută! Am venit pentru operaţia fiicei mele, care era doar ea cu copilul, fiindcă soţul ei murise, şi m-am rugat, fiindcă trebuia să se opereze la coloană. A ajutat-o, a scăpat cu bine. După un timp, m-am operat şi eu. Anul trecut m-am operat şi eu, că nu puteam să mai merg deloc, de la picior. Şi am scăpat cu bine din toate, cu toate că a fost o operaţie foarte grea - mi s-a pus proteză la genunchi. După trei săptămâni de zile, s-a îmbolnăvit fata mea, a făcut şi ea operaţie la coloană, a scăpat şi ea. La un an de zile, fata mea cea mică, ea, care nu mai făcea copii şi făcea atâta tratament, cu ajutorul lui Dumnezeu a făcut şi ea un copil. Şi asta vreau să vă spun, că Sfântul Ilie este grabnic ajutător tuturor care se roagă cu credinţă la el. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, că ăsta este adevărul!

b) Vin aici de şapte ani, de când au deschis la părintele. Am venit prin chemare. M-am dus, m-am spovedit la mitropolie, m-am împărtăşit şi, noaptea, am visat această sfântă capelă. Şi am o fată care e foarte credincioasă, şi are un singur copil, şi de zece ani de zile n-a mai rămas gravidă, cea mai mare fată a mea. Şi, după zece ani de zile, rugându-se aici, la părinte, şi mergând şi la sfânta biserică, peste tot, a rămas gravidă, acuma e în luna a şasea. Ăsta a fost primul ajutor de la părintele. (...) Am mai avut alt necaz cu băiatul, că nu găsea serviciu. Unde se angaja, stătea ce stătea, şi-l dădeau afară. Şi m-am rugat să-l ajute Dumnezeu să se angajeze din nou, că avem o datorie imensă la întreţinere, şi el, săracul, trebuia să lupte să plătească. Şi ne-a ajutat Dumnezeu, că o singură dată m-am rugat la părintele, aici, şi-n ziua aia a fost anunţat, a primit telefon să se ducă, că va fi angajat. S-a dus şi s-a angajat. Cum am ajuns acasă, zice: „Mami, să ştii că mi s-a dat telefon! De mâine încolo merg la serviciu!”. Mulţumesc lui Dumnezeu, băiatul meu merge şi la serviciu, urmează să se şi căsătorească, i-a rânduit Dumnezeu o fată bună, cuminte. Şi să ajute Dumnezeu pe toată lumea!

c) Cu părintele Ilie, tot ce mi-am pus în gând mi s-a îndeplinit: să nu operez copilul - am pus mâna pe părintele. Aveam probleme cu banii, şi m-a ajutat.

De vreo două-trei ori, nu ştiu cu exactitate, s-a spart lacătul acolo, în spate, ca să se fure bani. Şi acum vreo patru ani au venit patru femei să păzească aici. Şi era un ger afară, năprasnic! Şi au zis că au simţit aşa, o căldură - probabil că de la sfântul sau de la Dumnezeu - şi au simţit o căldură şi le-a dat să nu le îngheţe picioarele, mâinile, să le dezmorţească.

Şi s-a mai întâmplat un caz, un băiat de aici, de vizavi, cum intra pe poarta cimitirului, avea duhuri necurate multe în el. Şi îl ţineau colegii de serviciu, şi se zbătea.

Făcea urât. Eu mi-aduc aminte că fata mea tot aşa făcea: răcnea, ţipa de câte ori se apropia de uşă, aici. Şi mi-aduc aminte că el s-a făcut bine, dar nu l-am mai văzut. Deci, tot acum patru ani, că de patru ani de zile vin şi eu...

„Părintele emana căldură"

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu şi al fratelui întru credinţă, C.V., am ajuns să mă închin la sfintele moaşte ale părintelui Ilie Lăcătuşu pe 27 ianuarie 2011. Deşi afară era destul de frig, şi mâinile mele erau reci, după ce am atins sfintele moaşte, mâna mea dreaptă s-a încălzit instantaneu până la cot. Părintele emana căldură. Pacea care m-a cuprins nu poate fi descrisă. Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Lui!

(Teodor Bindea)

Un vis deosebit

Am auzit şi am citit despre mai multe vise în care Sfântul Ilie Lăcătuşu s-a arătat oamenilor. Cunosc un preot de mir care l-a visat mişcându-se în raclă, fără să ştie că alţi oameni l-au văzut cu ochii lor făcând acelaşi lucru.

Eu am avut următorul vis: părintele Ilie era într-o casă, şi trupul său a revenit la viaţă. Moaştele sale au prins viaţă, şi părintele înviase. Au venit la el mulţi preoţi şi credincioşi, bucurându-se. Îmi aduc aminte că venise şi părintele Arsenie Papacioc, unul

dintre susţinătorii canonizării părintelui Ilie.

Toţi cei care îl vedeau pe părintele viu, se bucurau. Eu cred că Sfântul Ilie este viu, şi cea mai bună dovadă este neputrezirea trupului său. Iar faptul că face atâtea minuni ne îndeamnă să ne rugăm lui la vreme de necaz.

O ultimă şansă

Mergeam cu tatăl meu spre Salonic, cu autocarul, de unde aveam să mergem în Uranopoli şi de acolo în Muntele Athos. La vamă, la verificarea paşapoartelor, am fost întrebaţi de un act semnat de mamă şi eliberat de un birou notarial, de care noi nu ştiam, deci nu îl aveam. Am uitat să precizez că sunt minor, iar minorii nu pot ieşi din ţară prin vamă fără acel act, care permite trecerea. Am fost scoşi din autocar. Şoferul ne ruga să ne luăm bagajele, tata îl ruga să aştepte. Era ultimul autocar din ziua aceea, şi ar fi trebuit să mai aşteptăm alte două zile până să plecăm din nou, dar nu aveam timp, pentru că mai era o săptămână şi începea şcoala. Agentul vamal refuza să ne lase să trecem. Tata i-a spus că mergem în Muntele Athos, dar el a spus că nu crede pe nimeni, că nu ar avea încredere nici în el când este vorba de nerespectarea legii. Atunci am început să mă rog la părintele Ilie în gând, pentru că, înainte de a pleca la drum, citisem câteva dintre minunile sale. Am fost cu vreme în urmă la cimitir, la moaştele lui. Tata mi-a spus apoi că el se ruga la Maica Domnului şi la Sfântul Nectarie. Cam după cinci minute, agentul vamal ne-a spus să vorbim cu şeful său. Şeful său nu ne-a lăsat nici el să trecem, spunându-ne că ar trebui să vină mama cu maşina la vamă. Mama era la nişte cursuri de perfecţionare şi nu putea răspunde la telefon. Dar, nici dacă ar fi răspuns, nu putea aştepta autocarul până venea ea la vamă. După alte zece minute, şeful a început să mă întrebe unde locuiesc, meseriile părinţilor, dacă mama locuieşte cu noi şi alte lucruri asemănătoare. După ce am răspuns, într-un final, ne-a lăsat să trecem, deşi, conform legii, era interzis. Ştiu că părintele Ilie

Lăcătuşu ne-a ajutat.

(C.V.)

Sfinții închisorilor - ajutători în naşterea de prunci

Slavă lui Dumnezeu în cer, şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!

Mă numesc Monica şi doresc să vă aduc la cunoştinţă o mărturie minunată a intervenţiei sfinţilor închisorilor în viaţa mea şi a soţului meu. Suntem căsătoriţi, iar timp de şase ani, Domnul ne-a încercat credinţa şi nu ne-a dăruit vreun copil.

În anul 2009, odată cu apelul părintelui Justin, viaţa mea s-a schimbat mult. Ca să fiu succintă şi să nu vă obosesc, am aflat mult mai multe despre viaţa sfinţilor români care au pătimit în închisorile comuniste (citisem doar cartea *Sfântul închisorilor*, care m-a impresionat foarte mult).

Inima mea a fost atrasă rapid şi puternic către aceşti sfinţi „fără cruce şi nume”, şi mi-am propus, împreună cu soţul meu, în vara anului 2009, să ajungem la Aiud, la Râpa Robilor, să ne închinăm sfintelor moaşte şi să luăm ulei sfinţit de la candela Maicii Domnului.

Ajunşi acolo, am cumpărat şi Acatistul sfinţilor români din închisori şi, pentru prima dată, am ajuns la Mănăstirea Petru Vodă şi, cu bucurie, am sărutat mâna părintelui Justin, care ne-a şi miruit.

Anul următor (în primăvara anului 2010), am plecat la Tâncăbeşti şi ne-am închinat troiţei de acolo, gândindu-ne la jertfa martirilor noştri. Între timp, am ajuns din nou, după câţiva ani, la moaştele Sfântului Ilie Lăcătuşu, la care m-am rugat să-mi dăruiască un copil.

Ultimul loc la care am dorit să ajungem să ne închinăm, să aprindem o lumânare şi să depunem flori a fost la Târgu Ocna, acolo unde a pătimit Sfântul Valeriu Gafencu (aceasta a fost vara trecută, în concediu).

Timp de un an, am citit aproape zilnic Acatistul sfinţilor români din închisori, rugându-mă lor să mijlocească la Dumnezeu şi Maica Domnului să ne dăruiască un copil.

Şi minunea nu a întârziat să se înfăptuiască! Chiar vara trecută, încheind efectiv pelerinajul, am aflat vestea incredibilă că sunt însărcinată. Şi acum, când scriu aceste rânduri, stau lângă fetiţa noastră care are şase săptămâni.

Domnul şi Măicuţa Sa ne-au ascultat rugăciunile şi nu ne-au uitat pe noi, păcătoşii şi nevrednicii. Mare este Dumnezeu întru sfinţii Săi, sfinţii neamului românesc, care trebuie canonizaţi degrabă...

(Monica N., Călăraşi)

Acatistul Noului Mărturisitor Ilie Lăcătuşu, făcătorul de minuni

(22 iulie)

Troparul, glasul al 8-lea:

Îndelung pătimitorule, de Dumnezeu purtătorule, Părinte Ilie, văpaia muncilor cu focul lucrător ai înrourat-o, ruşinând pe vrăjmaşi. Pentru aceasta, părinte, cu hlamida lui Hristos îmbrăcându-te, pe Acesta roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Condacul 1

Veniţi, iubitorilor de mucenici, să-l lăudăm cu mare glas pe Părintele Ilie, care prin pătimirile sale a luat de la Dumnezeu cununa biruinţei. Căci, iubind Biserica lui Hristos şi neamul românesc, a ales calea cea strâmtă şi cu chinuri, stând fără teamă împotriva duşmanilor dreptei credinţe. Şi pentru aceasta să-i cântăm: Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Icosul 1:

La tine alergăm, sfinte, la vreme de ispită, având nădejde în mijlocirile tale. Ştim că pe mulţi i-ai chemat în chip minunat la sfintele tale moaşte. Am auzit de femeia pe care ai îndemnat-o, zicându-i în vis: „Vino la mine şi roagă-te ori de câte ori ai nevoie de ajutor". Şi credem că şi pe noi ne poţi ajuta, căci iubirea ta se revarsă peste toţi cei care se roagă ţie cu credinţă, şi pentru aceasta îţi zicem:

Bucură-te, binecuvântare a pământului românesc,

Bucură-te, liman al credincioşilor şi dar ceresc,

Bucură-te, chivot al virtuţilor de Hristos împodobit,

Bucură-te, că iubirea de cele sfinte prin jertfă o ai adeverit,

Bucură-te, veghetor neobosit al celor ce mărturisesc dreapta credinţă,

Bucură-te, că de la tine învăţăm smerenia şi adevărata umilinţă,

Bucură-te, că ai fugit de slava lumească şi pe Dumnezeu L-ai aflat,

Bucură-te, că pentru neamul românesc te-ai rugat neîncetat,

Bucură-te, comoară care pe cei drept-credincioşi îi îndestulezi,

Bucură-te, că pe cei care pornesc pe căi greşite îi îndreptezi,

Bucură-te, că îi chemi la tine pe cei care au nevoie de ajutor,

Bucură-te, că cei care se roagă ţie te cunosc grabnic ocrotitor,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 2:

L-ai slujit pe Hristos din tinereţile tale, fiind icoană a rugăciunii, a smereniei şi a jertfelniciei, şi te-ai arătat pildă pentru noi, cei iubitori de patimi şi slabi în credinţă. Pentru aceasta te rugăm să nu încetezi a te ruga pentru noi, ca să-I putem cânta lui Dumnezeu cu inimă curată: Aliluia!

Icosul 2:

Văzând Dumnezeu râvna ta pentru cele sfinte, te-a chemat să-I slujeşti ridicând pe umerii tăi greaua cruce a preoţiei. Iar tu ai răspuns cu vrednicie acestei chemări, vrând să fii păstor de suflete şi slujitor al aproapelui tău, şi pentru aceasta îţi aducem cântări de laudă:

Bucură-te, că pe Sfântul Prooroc Ilie l-ai avut ocrotitor,

Bucură-te, glas proorocesc care ai mustrat rătăcirea apostaţilor,

Bucură-te, odraslă a rugăciunii sfinţilor din veacurile trecute,

Bucură-te, că ai înfruntat cu înţelepciune ale vrăjmaşului ispite,

Bucură-te, că din copilăria ta ai mers cu smerenie pe calea virtuţilor,

Bucură-te, că ţi-ai păzit curăţia tinereţii luptând împotriva patimilor,

Bucură-te, cel ce, mergând pe calea familiei, ai ajuns la sfinţenie,

Bucură-te, că virtuţile tale le-ai acoperit cu smerenie,

Bucură-te, că ai fost propovăduitor şi duhovnic iscusit,

Bucură-te, că mulţime de suflete bolnave ai tămăduit,

Bucură-te, al iubirii de Dumnezeu neostenit propovăduitor,

Bucură-te, dreptar şi pildă aleasă pentru slujitorii altarelor,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 3:

Văzând mulţimea încercărilor prin care trecea neamul românesc, ai vrut să arzi ca o lumânare, necruţând nici-o osteneală pentru aceasta. Şi, împreună cu mulţi preoţi şi credincioşi, ai ales să trăieşti sub ocrotirea Sfântului Arhanghel Mihail, luptând cu sabia cuvântului împotriva hulitorilor adevărului şi cântând fără teamă: Aliluia!

Icosul 3:

Nu te-ai temut nici de suferinţe şi nici de moarte, căci ai purtat în sufletul tău râvna spre mucenicie. Iar Hristos te-a învrednicit să mergi pe urmele mucenicilor din vechime, căci ai fost luat din mijlocul familiei şi al credincioşilor şi ai fost dus în colonii de muncă unde, prin răbdarea şi sfinţenia ta, ai adus mângâiere sufletelor deznădăjduite, şi pentru aceasta îţi cântăm:

Bucură-te, că sfinţii închisorilor asupra ta au vegheat,

Bucură-te, că, primindu-te mai apoi în ceata lor, s-au bucurat,

Bucură-te, că, prin curajul tău, în întunericul prigonirilor ai strălucit,

Bucură-te, că, în viforul furtunilor, pacea sufletească o ai dobândit,

Bucură-te, că, în faţa pătimirilor, duhul tău nu s-a tulburat,

Bucură-te, piatră de care uneltirile celor rău credincioşi s-au sfărâmat,

Bucură-te, că ai urcat muntele suferinţei călcând pe urmele mucenicilor,

Bucură-te, că ai răbdat fără cârtire batjocurile şi dispreţul prigonitorilor,

Bucură-te, că, prin dureri şi suferinţe, prigonitorii nu te-au supus,

Bucură-te, că, urmând Stăpânului tău, ca o oaie la junghiere te-ai adus,

Bucură-te, că pe calea mântuirii în chip tainic te-a călăuzit,

Bucură-te, că, în fiecare prigoană prin care ai trecut, de El ai fost păzit,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 4:

S-a văzut puterea rugăciunilor tale la Periprava, sfinte, când aţi fost puşi să tăiaţi stuf pe o vreme geroasă şi cei care vă păzeau aşteptau moartea voastră. Dar i-ai încurajat pe cei care împreună pătimeau cu tine să-şi pună nădejdea în ajutorul Maicii Domnului şi al Sfinţilor Trei Ierarhi, care erau prăznuiţi în acea zi, şi I-aţi cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 4:

V-aţi asemănat sfinţilor patruzeci de mucenici, aruncaţi de prigonitori în apele iezerului Sevastiei dar, prin rugăciunile tale, părinte, toţi au rămas în viaţă. Că strălucind soarele credinţei în inima ta, a strălucit şi pe cer soarele cel materialnic şi a încălzit pământul, venind în ajutorul vostru. Pentru care te lăudăm, zicând:

Bucură-te, că Maica Domnului cu sfântul ei acoperământ v-a acoperit,

Bucură-te, că Sfinţii Trei Ierarhi prin rugăciunile lor v-au ocrotit,

Bucură-te, că trupurile voastre pe crucea frigului au fost răstignite,

Bucură-te, că inimile voastre de harul Duhului Sfânt au fost întărite,

Bucură-te, că asemeni sfinţilor patruzeci de mucenici aţi pătimit,

Bucură-te, că vicleanul diavol prin pătimirea voastră a fost biruit,

Bucură-te, că răbdarea voastră pe prigonitori i-a îngenuncheat,

Bucură-te, că dreptatea voastră în chip minunat s-a arătat,

Bucură-te, că pe Sfântul Arhanghel Mihail l-aţi avut sprijinitor,

Bucură-te, că aţi purtat fără să cârtiţi povara pătimirilor,

Bucură-te, că, fiind umiliţi de oameni, Făcătorul lumii v-a binecuvântat,

Bucură-te, că Soarele dreptăţii prin lumina soarelui v-a mângâiat,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 5:

Văzând cele viitoare, ai cunoscut mai înainte şi ziua trecerii tale la Domnul, şi anul morţii preotesei tale, şi prin aceasta s-a vădit darul pe care l-ai primit de la Dumnezeu încă din timpul vieţii tale pământeşti, pentru care ne bucurăm şi Îi cântăm cu mulţumire: Aliluia!

Icosul 5:

Cine poate spune bucuria celor care au fost de faţă la aflarea sfintelor tale moaşte, părinte? Că trupul tău s-a arătat neatins de trecerea timpului şi nesupus putreziciunii, prin harul Duhului Sfânt. Şi prin aceasta s-a întărit sfinţenia ta, căci Dumnezeu ne-a vorbit prin moaştele tale binemirositoare, îndemnându-ne să-ţi aducem laude ca acestea:

Bucură-te, că sfintele tale moaşte te arată vas ales al lui Hristos,

Bucură-te, că cei ce vin şi se roagă ţie dobândesc mult folos,

Bucură-te, că, prin trupul tău neputrezit, fără cuvinte le vorbeşti,

Bucură-te, că pe cei ce aleargă la tine nu îi părăseşti,

Bucură-te, că pomenirea ta se întipăreşte în sufletele lor,

Bucură-te, apostol al învierii morţilor la sfârşitul veacurilor,

Bucură-te, cel ce evlavia pelerinilor care vin la tine o înmulţeşti,

Bucură-te, că îndoielile le risipeşti şi credinţa o întăreşti,

Bucură-te, cel ce aduci bucurie în sufletele celor care se închină ţie,

Bucură-te, că ne îndemni să cugetăm la moarte şi la veşnicie,

Bucură-te, că, asemenea sfinţilor de demult, bună mireasmă răspândeşti,

Bucură-te, că la racla ta mulţime mare de închinători primeşti,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 6:

Din timpul vieţii tale te-ai arătat făcător de minuni, sfinte, dar, după adormirea ta, numărul acestora s-a înmulţit. Şi, după aflarea sfintelor tale moaşte, mulţime de credincioşi a venit să ia binecuvântarea ta, rugându-se ţie şi lui Dumnezeu cântându-I: Aliluia!

Icosul 6:

În aceste vremuri, în care rătăcirile se înmulţesc, te-a arătat Dumnezeu stavilă împotriva necredinţei căci, auzind despre mulţimea minunilor tale, mulţi vin la sfintele tale moaşte şi, văzându-te ca şi cum ai dormita în raclă, cunosc puterea lui Hristos, Cel ce a biruit moartea. Şi pentru aceasta te laudă, zicând:

Bucură-te, că celor ce aveau nevoie de ajutor te-ai arătat,

Bucură-te, că prin vise şi vedenii la tine i-ai chemat,

Bucură-te, că oamenii vestesc minunile tale nenumărate,

Bucură-te, că facerile tale de bine sunt în tot locul lăudate,

Bucură-te, prieten al celor apăsaţi de povara singurătăţii,

Bucură-te, cel ce alungi ispita deznădejdii şi a sinuciderii,

Bucură-te, că de ispita morţii năprasnice ne izbăveşti,

Bucură-te, cel ce prin mulţimea minunilor ne uimeşti,

Bucură-te, că celor necăjiţi şi întristaţi le ştergi lacrimile,

Bucură-te, că mulţi preoţi şi călugări se roagă înaintea icoanei tale,

Bucură-te, că harismele tale cu multă bucurie le mărturisim,

Bucură-te, că, prin tine, pe Dumnezeul cel adevărat Îl cinstim,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 7:

Au venit la tine bolnavi pe care doctorii nu i-au putut ajuta, lăsându-i pradă deznădejdii, dar tu te-ai arătat doctor ceresc şi ai arătat cu putinţă cele cu neputinţă. Iar bolnavii, aflând tămăduire, au dat mărturie despre mulţimea darurilor tale, cântându-I lui Dumnezeu împreună cu cei de aproape ai lor: Aliluia!

Icosul 7:

Orice boală şi orice neputinţă îşi află leacul prin rugăciuni către tine, Părinte Ilie, căci Dumnezeu a răsplătit peste măsură suferinţele tale muceniceşti. Şi te-a arătat ceresc doctor fără de arginţi, la care alergând, bolnavii îţi zic cu inimile pline de nădejde:

Bucură-te, cel ce împărţi tămăduiri cu îndestulare,
Bucură-te, pentru cei aflaţi pe patul de boală, alinare,
Bucură-te, că, prin rugăciunile tale, pe mulţi de operaţii i-ai scăpat,
Bucură-te, că doctorii nu au putut pricepe ce s-a întâmplat,
Bucură-te, că, prin tine, tânărul mut a început să vorbească,
Bucură-te, că minunile tale a început să le mărturisească,
Bucură-te, că bolnavii s-au bucurat aflând vindecare,
Bucură-te, pentru rudeniile lor îndurerate, mângâiere,
Bucură-te, ocrotitor al bolnavilor şi sfătuitor al doctorilor,
Bucură-te, că ajuţi doctorii pentru rugăciunile bolnavilor,
Bucură-te, că îi uşurezi pe cei apăsaţi de povara durerii,
Bucură-te, că te rogi pentru cei aflaţi în ceasul morţii,
Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 8:

Te-ai arătat în vis femeii necăjite şi i-ai cerut să nu se mai plângă din pricina lipsei banilor, căci va avea cele de trebuinţă. Iar ea, primind putere din cuvintele tale, s-a întărit în credinţă şi I-a adus lui Dumnezeu lauda: Aliluia!

Icosul 8:

Ne aflăm în lipsuri şi necazuri de multe feluri, sfinte, dar credem că nu vei lăsa rugăciunea noastră fără răspuns. Că pe săraci i-ai ajutat în fel şi chip, iar pe cei care nu aveau din ce să trăiască i-ai ajutat să-şi găsească de lucru. Şi credem că, precum pe aceştia, şi pe noi ne poţi ajuta, venind în întâmpinarea noastră, pentru care îţi zicem:

Bucură-te, că pe cei flămânzi îi hrăneşti,

Bucură-te, că pe cei lipsiţi îi miluieşti,

Bucură-te, că dai cele de trebuinţă săracilor,

Bucură-te, că vii în întâmpinarea necăjiţilor,

Bucură-te, că pe cei rămaşi fără casă i-ai ajutat,

Bucură-te, că, văzând ajutorul tău, s-au bucurat,

Bucură-te, cel ce eşti părinte iubitor al orfanilor,

Bucură-te, că eşti grabnic sprijinitor al văduvelor,

Bucură-te, că din ispita deznădejdii ne-ai ridicat,

Bucură-te, drept judecător care adevărul l-ai apărat,

Bucură-te, că ţii partea celor pe nedrept prigoniţi,

Bucură-te, că îi încurajezi pe cei dispreţuiţi,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 9:

Mare este tristeţea familiilor care sunt lipsite de prunci, dar noi am auzit că mulţi copii au venit pe lume după ce părinţii lor ţi-au cerut ajutorul. Aşa te rugăm să ai milă de soţii şi soţiile care se roagă ţie, cerându-ţi să te rogi pentru ei ca să aibă copii şi să-I poată cânta împreună lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 9:

Părinţii tăi au fost binecuvântaţi de Dumnezeu cu şapte prunci, iar tu şi preoteasa ta aţi avut cinci copii, fiind cu adevărat familia voastră o mică biserică. Iar Hristos ţi-a dat darul de a fi ocrotitor al familiilor creştine şi al celor care se pregătesc să meargă spre mântuire pe calea căsătoriei, şi pentru aceasta îţi cântăm, zicând:

Bucură-te, rugătorule pentru familiile evlavioase,

Bucură-te, că veghezi asupra sufletelor credincioase,

Bucură-te, că părinţii credincioşi te iau ocrotitor,

Bucură-te, că te rogi pentru mântuirea copiilor lor,

Bucură-te, că îi îndrumi să meargă pe calea Bisericii,

Bucură-te, că îi fereşti de prăpastia pierzării,

Bucură-te, că fiii risipitori se întorc la casele părinţilor,

Bucură-te, că, prin tine, pacea ia locul tulburărilor,

Bucură-te, că părinţii fără copii te iau mijlocitor,

Bucură-te, că nu laşi fără răspuns rugăciunile lor,

Bucură-te, că întristarea din inimile lor o izgoneşti,

Bucură-te, că stăruinţa lor în rugăciune o răsplăteşti,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 10:

Au încercat vrăjitoarele să fure o părticică din sfintele tale moaşte, dar tu te-ai arătat fiicei tale şi i-ai descoperit gândul lor diavolesc, stând împotriva vicleniei lor şi risipind răutatea lor. Iar fiica ta s-a bucurat, mulţumindu-I lui Dumnezeu şi zicând: Aliluia!

Icosul 10:

În vremea de astăzi, mulţi îndrăciţi se chinuie amarnic, dar cei care sunt aduşi la sfintele tale moaşte primesc degrabă ajutor. Căci diavolii se tem de puterea rugăciunilor tale şi pleacă de la cei pe care îi chinuiau. Te rugăm, sfinte, arată-te grabnic ajutător al celor care suferă din pricina diavolilor, din pricina lucrărilor drăceşti sau a farmecelor de tot felul, ca, simţind ocrotirea ta, să-ţi cânte împreună cu noi:

Bucură-te, izgonitor al cetelor diavoleşti,

Bucură-te, că puterea farmecelor o risipeşti,

Bucură-te, că pe cei îndrăciţi i-ai izbăvit,

Bucură-te, că aceştia te-au lăudat şi ţi-au mulţumit,

Bucură-te, că ai primit cererile rudeniilor lor,

Bucură-te, că ai ascultat rugăciunile preoţilor,

Bucură-te, cel ce dezlegi legăturile vrăjitorilor,

Bucură-te, cel ce ne scapi din robia patimilor,

Bucură-te, că de duşmanii nevăzuţi tu fereşti poporul,

Bucură-te, că în ceasul încercării îţi cerem ajutorul,

Bucură-te, că văpaia ispitelor o potoleşti,

Bucură-te, că pe calea cea strâmtă ne povăţuieşti,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 11:

Ai fost trimis în vreme de război să faci misiune în pământul românesc de peste Prut, şi multe suflete şi-au găsit alinarea în cuvintele tale. Aşa şi astăzi te rugăm, sfinte, roagă-te lui Dumnezeu pentru toţi cei care stau departe de calea mântuirii, ca, schimbându-şi vieţile, să-I cânte lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 11:

Au venit la sfintele tale moaşte nu doar fii ai Bisericii, ci şi oameni înşelaţi de diferite rătăciri, dar care voiau să vadă dacă trupul tău este cu adevărat neatins de putreziciune. Unii au rămas fără glas, văzând sfintele tale moaşte întregi, şi au căutat să-L cunoască pe Dumnezeul care te-a proslăvit, şi pentru aceasta acum, venind la Biserica cea adevărată, te laudă împreună cu noi:

Bucură-te, candelă aprinsă în întunericul rătăcirilor,

Bucură-te, stâlp de foc călăuzitor în deşertul ispitelor,

Bucură-te, trâmbiţă a cuvintelor dumnezeieşti,

Bucură-te, alăută care ne desfeţi cu cântări cereşti,

Bucură-te, cel ce dai la o parte vălul minciunilor,

Bucură-te, că faci neputincioase cursele ereticilor,

Bucură-te, că pe ritorii cei mincinoşi i-ai biruit,

Bucură-te, că, prin tine, viforul pornit de ei s-a domolit,

Bucură-te, că i-ai scăpat pe cei atinşi de molima înşelării,

Bucură-te, că i-ai ridicat la lumină din groapa pierzării,

Bucură-te, că nu i-ai lăsat să-şi piardă sufletele,

Bucură-te, că ei îţi mulţumesc aducându-ţi laude,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 12:

Prin moartea ta te-ai arătat biruitor al morţii, fiind slujitor credincios al Celui Înviat. Şi acum te bucuri în cetele sfinţilor împreună cu toţi cei care au stat împotriva fiarei comuniste, cu mulţimea de mărturisitori, preoţi, călugări şi mireni, cu toţi noii mucenici şi cu mulţimea muceniţelor, care au sfinţit pământul românesc cu sângele şi pătimirea lor, iar acum Îi cântă lui Dumnezeu neîncetat: Aliluia!

Icosul 12:

„Nici un prooroc nu este primit în patria sa”, ne-a spus Mântuitorul Hristos, şi cei care te-au vrăjmăşit în timpul vieţii tale te-au vrăjmăşit şi după trecerea ta la Domnul, iar urmaşii lor batjocoresc şi astăzi pomenirea ta. Dar noi, mulţumindu-ţi pentru mulţimea binefacerilor tale, îţi zicem:

Bucură-te, mustrător al celor ce defaimă dreapta credinţă,

Bucură-te, că pe cei mândri îi întorci spre pocăinţă,

Bucură-te, tainic povăţuitor al preoţilor,

Bucură-te, pavăză de nebiruit a creştinilor,

Bucură-te, dascăl priceput al jertfelniciei,

Bucură-te, învăţătorule neobosit al evlaviei,

Bucură-te, că rugăciuni stăruitoare ai înălţat,

Bucură-te, cel ce pe scara virtuţilor ai urcat,

Bucură-te, că prin iubirea aproapelui te-ai sfinţit,

Bucură-te, că pentru slujirea lui Hristos te-ai nevoit,

Bucură-te, că Dumnezeu cu harul Său te-a luminat,

Bucură-te, că, prin tine, Hristos la El ne-a chemat,

Bucură-te, Părinte Ilie, făclie luminoasă a soborului noilor mărturisitori!

Condacul 13:

O, Părinte Ilie, noule mărturisitor al lui Hristos, cădem către tine în rugăciune, ştiind că nimeni dintre cei ce aleargă la tine nu rămâne fără răspuns. Fii ocrotitor al nostru până în ceasul morţii noastre, ajută-ne să ducem o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu, ferindu-ne de cursele vrăjmaşilor mântuirii noastre, ca să-I cântăm în vecii vecilor Dumnezeului care te-a proslăvit: Aliluia! (*Condacul 13 se zice de 3 ori*)

(Condacul 13 se zice de trei ori. Apoi se zic Icosul întâi: *La tine alergăm, sfinte, la vreme de ispită*... şi Condacul întâi: *Veniţi, iubitorilor de mucenici, să-i lăudăm*...)

Rugăciune

O, Sfinte Ilie, mare făcătorule de minuni, la tine alergăm acum, ca la un grabnic ajutător. Vezi puţinătatea credinţei noastre, vezi slăbiciunile şi neputinţele noastre. Nu ne lăsa să fim biruiţi de lucrarea puterilor drăceşti, care caută să ne piardă în fel şi chip. De la începuturile Bisericii, mulţi înaintemergători ai antihristului s-au arătat, răspândind rătăcirile lor şi pierzându-i pe cei slabi în credinţă. Iar în vremea noastră numărul lor s-a înmulţit şi, din pricina lor, bisericile se golesc, şi oamenii îşi pierd sufletele, alegând căile pierzării. Avem nevoie de ocrotirea ta, sfinte, să rezistăm ispitelor din fiecare zi. Avem nevoie de mijlocirea ta, sfinte, ca să nu pierdem ajutorul dumnezeiesc.

Roagă-te lui Dumnezeu pentru toate familiile binecredincioase, pentru toţi părinţii creştini şi copiii lor. Roagă-te pentru toţi preoţii Bisericii dreptslăvitoare, să mărturisească adevărul fără teamă. Roagă-te pentru ierarhii de pretutindeni, să păstorească turmele lor cu frică de Dumnezeu. Roagă-te, Sfinte Ilie, pentru toţi monahii şi toate monahiile, să le dăruiască Dumnezeu darurile Sale pentru rugăciunile tale.

Ne rugăm ţie şi tuturor noilor mucenici şi mărturisitori, nu uitaţi în rugăciunile voastre neamul românesc, care este încercat parcă mai mult ca niciodată. Feriţi-l de duşmanii văzuţi şi nevăzuţi, prin darul pe care l-aţi primit de la Dumnezeu. Ajutaţi-ne, sfinţilor, şi acum, şi în vremea încercării credinţei noastre. Să nu ne lepădăm de Hristos, oricât de grele vor fi încercările prin care vom trece. Iar dacă vom cădea, să ne ridicăm degrabă prin mijlocirile voastre. Şi, prin pocăinţă, să ne smerim, cerându-I

Bunului Dumnezeu să ne schimbe viaţa şi să ne primească la sfârşitul vieţii noastre în Împărăţia Sa cea cerească, unde acum Îl lăudaţi împreună cu toţi îngerii şi sfinţii. Amin.

Rugăciune pentru România

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel care ai venit în lume să ne mântuieşti pe toţi, cu sufletele pline cu evlavie, Ţie astfel ne rugăm:

Îndură-te, Doamne, de Ţara noastră şi Neamul nostru şi ajută să-şi găsească, în sfârşit, calea cea dreaptă. Coboară Duhul Tău cel Mângâietor să le curăţească întinăciunea şi să le întoarcă blândeţea şi frica de Tine, Doamne.

Luminează, Doamne, minţile celor care, din pricina amărăciunilor şi umilinţelor, nu văd calea cea dreaptă. Încălzeşte, Doamne, inimile celor care, învrăjbiţi de diavol, au uitat să-şi iubească aproapele şi să ierte vrăjmaşilor. Sădeşte, Doamne, în sufletele lor mândria muncii cinstite, bucuria de a-şi agonisi pâinea cu sudoarea frunţii.

Slobozeşte, Doamne, Neamul nostru din jugul minciunii, urii, pizmei şi egoismului. Învaţă-i, Doamne, să se rabde unii pe alţii aşa cum Tu ne rabzi pe noi toţi. Stinge pofta celor care pentru binele lor îşi asupresc semenii, încălzeşte-le, Doamne, inimile, tămăduieşte-le rănile şi îmbrăţişează-i în nestrămutata Ta dragoste.

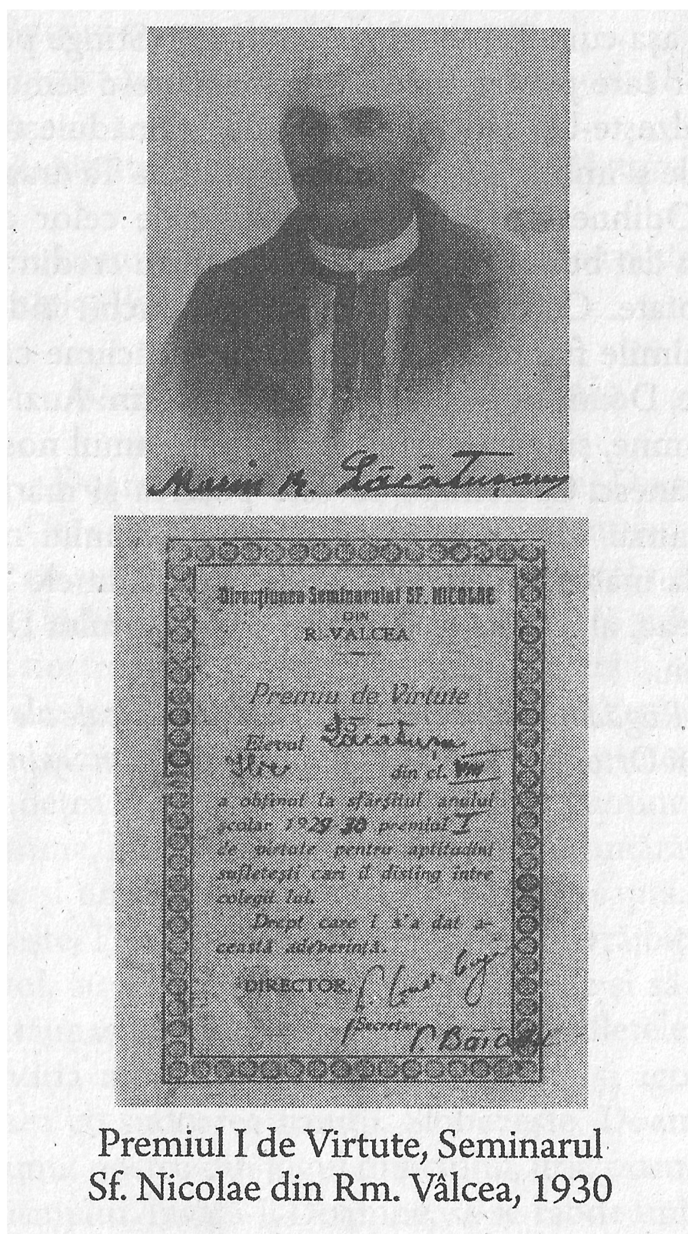
Odihneşte, Dumnezeule, sufletele celor care şi-au dat bunul cel mai de preţ pentru credinţă şi dreptate.

Cu capetele plecate, genunchii îndoiţi şi inimile frânte, ridicăm această rugăciune către Tine, Doamne, Bunule, şi Ţie îţi strigăm: Auzi-ne, Doamne, şi trimite Mila Ta peste Neamul nostru românesc. Că numai a Ta este puterea şi mărirea şi numai Tu vei întoarce râurile Neamului nostru la matca străbună, ca să se laude numele Tău în veac,

al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin.

(Rugăciune cuprinsă în slujbele duminicale ale Bisericii Ortodoxe Române „Buna Vestire” din Sydney)

POZE

Direcţiunea Seminarului SF. NICOLAE
DIN
R. VALCEA

Premiu de Virtute

Elevul

din cl.

a obţinut la sfârşitul anului şcolar 1929-30 premiul I de virtute pentru aptitudini sufleteşti cari îl disting între colegii lui.

Drept care i s'a dat această adeverinţă.

DIRECTOR,

Secretar,

Premiul I de Virtute, Seminarul Sf. Nicolae din Rm. Vâlcea, 1930

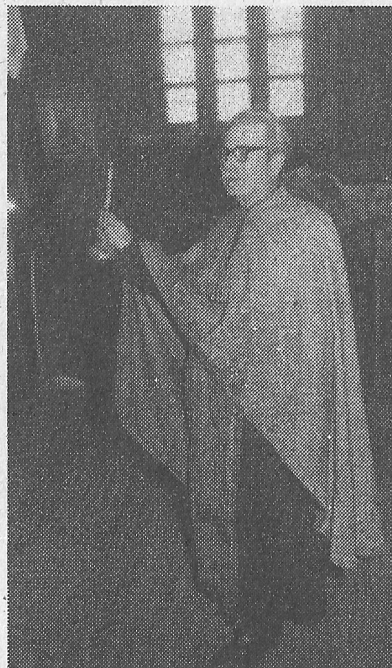
Elev la Seminarul Sf. Nicolae din Rm. Vâlcea, cls. a VII-a, 14.10.1928

Student la Facultatea de Teologie din București, anul II, 11.10.1931

Preot, împreună cu Ecaterina presbitera și cu Victoria fiica, satul Buicești, mai 1935

Preot, slujind în Sf. Biserică din satul Cucuruzu, iulie 1975

...Întreg, neatins de nici o stricăciune, uscat și ușor, cu pielea de culoarea alunului...

Capela din cimitirul
„Adormirea Maicii Domnului",
unde odihnesc moaştele
Părintelui Ilie Lăcătuşu Mărturisitorul

Biografii, trimiteri, poze și alte informații am găsit și la această adresă:

www.fericiticeiprigoniti.net